

**РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Пословни број: К.В. 5/05**

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА ОД 30. новембра 2005. године**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан.

Констатује се да су у судницу приступили: заменик Тужиоца за ратне злочине Милан Петровић, окривљени Бранко Грујић, Поповић Бранко, адвокати Владимир Петровић, Перковић Мирослав, Травица Бранислав, Мирослав Ђорђевић, Ђокић Драган, Шалић Миломир, Марија Радуловић и Шашић Биљана из канцеларије адвоката Илије Радуловића, те пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја имам један предлог који ћу сада изнети, па молим за мало стрпљења. Наиме, ја сам са мојим браћеником провео, ако гледамо у сате, ако би рачунали, око педесет сати у посетама у притвору, током истраге, током припрема за главни претрес. Мој браћеник ми је јуче тек рекао да је имао један озбиљан проблем и инцидент у притвору. Не само да сам ја приметио да то што он говори да је несувист, јер ја сам са њим, знам како излаже, знам како изгледа у некаквим нормалним околностима, али сам одмах приметио да код мог браћеника постоје одређене тегобе. Мој браћеник је хронични епилептичар. Пред ово суђење и пред давање свог исказа имао је један велики стрес. Ја сам Вас јуче молио, пришао сам, није ушло у транскрипт да прекинемо изношење његове одбране из разлога да се психички не осећа добро и видео сам да меша неке чињенице које су биле контрадикторне у његовом излагању. Међутим, настављено је то, унаточ тој мојој молби. Нисмо утврдили да ли је он јучер био, да кажемо, потпуно ментално и психофизички способан да излаже своју одбрану. Ја не улазим у то шта је у његовој одбрани тачно, шта није, али наставак изношења његове одбране, без да се утврди његов психофизички статус у том моменту, да Вам овде изнесе у делу у којем ћу ја предложити да се искључи јавност, какве је све проблеме имао и да Вам кажем још једну ствар. Неповезано је и мени говорио овде, док смо били на клупи. Какве су му таблете давали и како су те таблете могле имати утицаја на његову, да кажем, свест, разум који тражи апсолутно чисту законодавац када окривљени износи одбрану. Ја Вас не треба да подсетим, Ви сте подсетили нас да је предмет уступљен од Хашког трибунала. Такав предмет ће бити сигурно плод оцене, а та оцена неће бити једносмерна. Та оцена је двосмерна, та оцена гледа и да ли су испоштована сва права окривљених током поступка, како су испоштовани сви међународни стандарди и Конвенције којима су загарантована права окривљених. Ја морам нешто да Вам напоменем узгред. Мој браћеник је више од осам месеци у

притвору. Ја не браним само у овом предмету. Ја сам приметио и у свим другим и апеловао сам и поново апелујем пред јавношћу, да ми у притворским јединицама требамо да одвојимо окривљене који одговарају за ратни злочин од окривљених који су криминалци «од заната». Седење са неким у притворској јединици ко врши осам месеци или три месеца опетовани притисак на некога, представља притисак, није од стране суда директно, али може се довести у везу да се на тај начин посредно врши притисак на окривљене. И ја сада, пошто су сви притвореници под Вашом ингеренцијом, не под ингеренцијом управника затвора, апелујем да стварно имају све стандарде које би требало да имају. Није трговац наркотицима, већ човек који треба да се припрема да има хиљаду страна само у истрази, где Ви знате најбоље колико смо се Ви и моја маленКОСт и колеге припремали за овај претрес. Значи, мора да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је Ваш предлог сада, колега?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сада ћу Вам рећи. Дозволите да се обратим Вама. Мој је предлог да затворите претрес на моменат, да саслушате мог брањеника какве је имао притиске, шта се све дешавало дан и два пред његово изношење одбране, какве је све таблете добио и да, потом, извршимо вештачење, а после тога ћемо одлучити и мој брањеник и ја, заједно са мном, да ли ћемо излагати у даљем поступку. Сматрам да ми нећемо, одмах да Вам кажем, ми нећемо више уопште да одговарамо на било каква питања, јер би то било, јер сматрамо да тај записник није валидан у том смислу, а то ћете и Ви видети, јер знам да Вам није експлицитно речено то, нисмо ни ми знали, али човек је добио те таблете, добио је седативе, видећете. Зато бих молио да искључите јавност.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако дозволите, само две реченице. Ове чињенице које је изнео мој уважени колега, оне снажно компромитују све оно што је до сада речено у одбрани другооптуженог пред овим часним Већем. Ми нећемо бити у прилици да постављамо било каква питања. Питања би било, уколико се не утврде и не разјасне чињенице на које је мој колега указао, тако да бих молио да Веће са пуном озбиљношћу размотри предлог мог колеге, па ћемо онда сви заједно бити у прилици да видимо како и на који начин ћемо наставити расправу, у делу који се односи на одбрану другооптуженог. Хвала.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Не ради се о мом брањенику, али се ради о једној ствари која се тиче целог поступка. Колико сам ја разумео предлог колеге Перковића да се оцени процесна способност другоокривљеног, да човек може да прати главни претрес. Не видим да ли бисмо могли да наставимо поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега само још једном да објасните, разлог за искључење јавности, конкретно.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Зато што ће Вам изнети од кога је малтретиран, ко му је претио и ко је вршио физичку присилу над њиму ћелији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извините, зашто он то није јуче рекао пред почетак?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, ја сам Вам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, али јуче, цео дан је давао одбрану, ни речи о томе није рекао?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, зато што је био под таблетама и није био способан човек да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што није рекао?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, сада ми је неке ствари, видим да се не сећа. Па, није рекао, зато што је био под лековима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, разјаснили смо зашто тражите искључење.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Саслушајте њега, само тражимо да га саслушате и да оцените предлоге за вештачење, оцене његове јучерашње способности узимајући у обзир, тортуру, неспавање, напад који је имао током ноћи и тако даље.

АДВ. ДРАГАН ЂОКИЋ: Да ли могу ја само за тренутак? Околности које је изнео колега представљају озбиљну сметњу за даљи ток поступка, јер заиста треба проверити те све чињенице везане и за узимање опојних, или каквих већ све средстава, што би озбиљно могло да компромитује, да кажем, способност окривљеног и да даје исказ и да учествује у поступку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има још неко нешто, да не бисмо овако појединачно?

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: (бранилац Драгићевић Драгутина) Ево, и ја ћу се надовезати на ово. Мени се чини да, имајући у виду претходни један догађај који је био на овом претресу, јер смо констатовали да је у току овога поступка један од окривљених преминуо, нама одбрани заиста под неразјашњеним околностима, значи, нисмо добили никакву информацију под каквим околностима наши притвореници тамо издржавају притвор, имајући у виду да је мени лично бранилац тог лица које је преминуло саопштио да је он у пар наврата тражио здравствену помоћ, апеловао и да ту здравствену помоћ није добио на време, а имајући у виду ово сад, ја немам ништа против да чујемо овога човека шта ће изнети сада. Ја молим Веће да заиста уложи благи напор да се ове ствари расчисте. Ово су озбиљне ствари, довешће у питање цело овај поступак. Захваљујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што се тиче смрти окривљеног, имате комплетан извештај у предмету, могли сте да извршите увид. Колега изволите. Све пише тамо. Значи само везано за ово искључење јавности.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Противим се предлогу за искључење јавности. Што се тиче предлога других бранилаца, осим браниоца оптуженог Поповића, реч је о утисцима, тако да то представља више солидарност са браниоцем оптуженог Поповића, него озбиљни предлози. Ја само желим суду да пре одлуке укажем на следеће: оптужени Поповић се изјашњавао и уопштено и у детаљима. Неки детаљи заиста не иду у прилог одбрани, али то је ствар оцене и те одбране и касније изведених доказа у вези са том одбраном. Па, тако мислим да је реч о својеврсном притиску да се прекине испитивање оптуженог, а не да се направи та једна здравствена анализа стања у коме се он налази, да би потом се донела одлука о оцени његове способности да пред судом излаже своју одбрану. Толико.

Веће доноси

РЕШЕЊЕ

Да се делимично искључи јавност са дела главног претреса у коме ће се саслушати оптужени Поповић Бранко на околности здравственог стања у протеклих неколико дана, а имајући у виду наводе његовог браниоца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нека уђе оптужени Поповић. Само опомена режији да искључи пренос са седнице у овом делу. Господине Поповићу, прво ја нешто да Вас питам. Зашто Ви јуче ујутру не реКОСте, да ли сте били способни јуче када смо причали овде? Ја ни једног момента нисам приметила да Ви имате неких сметњи?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице, ја мислим, ја сам чак, мислим да сам Вам чак и рекао да сам намеравао Вама да се обратим, да сам позван дан раније на изјашњење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, јуче када сте почели одбрану, ни једном речју нисте рекли да Вам није добро, да сте болесни, да сте уморни, неиспавани, апсолутно ништа. Први пут смо за то чули поподне за време давања одбране. Значи моје питање је, зашто се нисте пожалили? Да ли сте писали из притвора да имате неких проблема? Мени не.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам писао из притвора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали проблема?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То можете проверити код људи који раде тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, ја немам потребе да проверавам нешто на шта ми се не указује. Ако Ви мени не кажете да Вама нешто тамо мањка, ја не могу то да знам, па Вас питам, зашто се нисте жалили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, нисам ни знао да треба овде, да постоји начин да се жалим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме сте се жалили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Жалио сам се командирима који су на одељењу, жалио сам се, да кажем, тако га зову овом спољном командиру.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када, када сте се жалили?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Жалио сам се још од пре три-четири дана, а прве информације о томе како се тај човек понашао имали су од раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то човек?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је притвореник Пејановић Родољуб. Он је прекјуче, када ја нисам хтео да уђем у самицу, у ћелију, јер сам се једноставно бојао, негде око шест сати изведен напоље и онда сам ја из ходника ушао у ћелију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због чега сте се бојали?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Једноставно, нисам само ја малтретиран, малтретирани су сви. Нема тога који је у ћелији био, а да није добио батина. Пре четири-пет дана је изведен, склоњен интервенцијом заштићеног сведока од ових Земунаца, на свој начин је интервенисао да тог човека склоне, да га више не туче, а онда сам дошао ја на ред.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прво је тукао тог заштићеног сведока?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте. Не, не, не. Заштићени сведок је неким својим путевима помогао да се тај човек склони што је тучен, а онда сам дошао ја на ред, јер треба увек неко да буде тучен и да буде жртва.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Ви реКОСте неки странац, колега?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, из Белгије је он доведен овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај Пејаковић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пејановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пејановић Родољуб?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико Вас је дуго малтретирао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, интензивно, задњих четири – пет дана, како је овај човек одведен, онда је кренуо на мене. Све је некако, пошто смо тамо били више дана и посматрали, покушавали смо да то избегнемо, а када су почеле претње да не може да ме гледа у соби, да не може за столом, не може, не може никако, па је почео да лупа врата, да пробија ударцима врата, да узима некакве упаљаче са некаквим сечивима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упаљачи са сечивима?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па на врху упаљача сечива, не знам од чега су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, лупа вратима, да ли Вас је тукао?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, није ме тукао, успео сам да се извучем у кревет, мислим да је помогао и овај Петровић. Ја када сам се вратио тамо, ја сам одлучио, пошто нисам имао прилике да Вам се обратим, то сам намеравао да се обратим овде, ја се поред свих убеђивања од стране чувара, односно редара, одбио сам да уђем у ћелију и тражио сам, вежите ме у WC, вежите ме, ја тамо не идем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То о прекјуче говорите?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када сам се први дан са суда, први или други дан, јуче није, то је прекјуче, прекјуче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда су они њега извели?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Онда су га на крају интервенцијом, када су видели све шта је тамо, на чега личе врата, када су чули и од осталих, када је Петровић осмелио да каже јавно и пред њим, када су, сугерисао сам, идите, тражите овога, како се зове Миливојевића, нека се само накашље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Миливојевић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је тај што је пре два дана од мене склоњен, који је бијен или тучен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По налогу тог заштићеног, што кажете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Он је склоњен интервенцијом помоћу овога заштићеног сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Склоњен из Ваше собе?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, склоњен да га даље не би тукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да га не би овај Пејановић?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, помињете неке таблете? Шта сте пили?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, ја се извињавам. Ја мислим да је Вама познато или би Вам барем требало бити познато, да је он хроничан психијатријски болесник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Психијатријски?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви то не знате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега болује?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нико га, изгледа, ни у истрази није питао, ни пре претреса.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви жалили у затвору оном доктору?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да. Ујутру када су ме повели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мислим, уопште у односу на Ваше здравствено стање, откако сте у притвору? Да ли сте добијали неку редовну терапију, неке лекове?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесам, добијао сам терапију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта од терапије?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Карбапин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Карбапин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За шта је то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, то је, то је ваљда одговарајући лек за обољење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За епилепсију?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да. Тај дан када сам се вратио, онда су стражари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дневно тих таблета?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Три.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, иначе, то пијете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да. Тај дан када сам се вратио, стражари су звали медицинску сестру, па ми је дала и средства за умирење, нисам спавао уопште ни другу ноћ. Ја мислим да ћу се и данас обратити, мислим да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је дала сестра?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, немојте мене питати шта ми је дала. Видела је да се тресем и руке и ноге, шта ми је дала – не знам. Долазила је увече поново да види како сам и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви сматрате да су та средства што је она дала, утицала на Вашу психу или на Ваше способност да дајете одбрану?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не верујем тако нешто, побогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам ја Вас да питам, Ви мени не делујете.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, не можете да питати човека који има ту болест, под којим околностима, да ли се он сећа, не да он процењује своју свест. Зато и предлажемо вештачење, да се утврди, које је лекове узео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, па и лекар узима анемнезу, је ли тако, не може на основу погледа на човека да утврди нешто. Ја морам да га питам како се он осећа лично.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Како се осећа лично?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Тресао сам се као прут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Данас, како се данас осећате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Данас, једина појава која ми се појавила то је печење у очима и мислим да се обратим лекарима, бојим се шећера.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, не питам Вас за очи, питам Вас овако психофизички, како се осећате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, кажем, боље него јуче и неупоредиво боље него прејуче. јер ја прејуче, рекао сам какав сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, прејуче Вас нисмо ни саслушавали.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Питајте га, председнице већа, питајте га да ли је имао напад?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Епилептични напад?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали напад?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ноћас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, што не реКОсте то?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је јуче током ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ноћу, значи?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јуче после давања одбране?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, јуче, то је прекјуче, добро, то је прекјуче, не ноћас, не сад, претходну ноћ, него пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре давања одбране?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што нисте то рекли јуче?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, верујте ми, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажите, завршите мисао, реците.

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам ја та правила и како шта иде. Ја нисам рекао, мислио сам да могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да скратимо сада ово. Да ли Ви сматрате да сте Ви способни да одговарате или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја бих Вас молио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви, лично?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја бих Вас молио ако могу добити паузу. Поред свега овога што сам Вам рекао, ово јутрашње печење у очима ме још више забрињава да није још нека нова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви имате шећер?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, нисам никада имао. Ја се бојим да ли ме схватате, нешто ново се дешава, шта се дешава – не знам. Ја сам покушао јуче, немојте ми замерити не знам ни како шта иде, покушао сам јуче да Вам кажем, намеравао Вама да се обратим, да сте ме позвали дан раније, тражио бих од Вас интервенцију, помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле Вам идеја да бих ја Вас могла да зовем дан раније пре претреса, када имамо претрес, како да Вас зовем?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, идеја да је Грујић завршио да би ме звали, зато сам и био доле спремљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд ја знам да Вама нешто, не могу то да знам, док ми Ви не кажете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не кажем ја у том смислу да сте Ви нешто мени ускратили, него у том смислу да сам дошао прекјуче на ред, ја би то пренео Вама, односно Већу бих овде пренео, тражећи интервенцију и помоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да резимирамо. Да ли се Ви осећате психички неспособним или способним и шта предлагете?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја бих Вас молио паузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас колега, сачекајте.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, извините, на та питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, не можете Ви уместо њега да одговарате?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Та питања не можете постављати. Па, то сте и јуче тражили. Он неће више да износи одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Суд процењује да ли је вештачење потребно. Ви можете да предлагете.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Записник није валидан, председнице већа. Како ћемо ми даље наставити његову одбрану?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако посумњамо у душевно здравље, да бисмо посумњали у душевно здравље, морамо да добијемо повратну информацију.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имате сумњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За сада – не.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Немате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Печење у очима.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Извињавам се, желим полемику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, епилептичари нису психички неспособни.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Имате у спису да је хроничан болесник. Имате податак да је имао јуче ујутру пре суђења напад. Имате податак да је добио некакве лекове од сестре, не знамо које. Да ли имамо тај податак? Да ли имамо податак да две ноћи није спавао? Имамо тај податак. Шта је још потребно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да седнете.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја прва своју способност могу да проценим, да знам да ли ми нешто фали или не. Зато Вас још једном питам, да ли се Ви психички сматрате неспособним или способним, како се Ви осећате психички?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молио бих Вас за паузу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За преглед или за паузу? Шта Ви предлагате?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја када кажем паузу, ја Вас молим да не одговарам данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Само значи да данас не одговарате? Да ли тражите да Вас прегледа лекар или не?

ОПТ. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја ћу се данас обратити лекарима када се вратим тамо да идем на преглед код лекара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега, Ваш предлог је, такође да га прегледа лекар?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, ја сам био довољно јасан. Ја молим да се, утврдили смо те околности, желим да се изврши вештачење његових психофизичких, односно психичких способности или неуропсихичких, ако хоћете, неуропсихичких да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да учествује у претресу и да даје одбрану?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ја не желим сада да се прекине претрес. Ја желим да одбрану коју је дао, записник, на стању у којем је био, под лековима таквим и таквим, да се та процена изврши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За јуче и за убудуће?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: И за убудуће. Док то не утврдимо, да ли ће се издвојити записник, да ли ћете Ви ценити укупност и тако даље, о томе ћемо видети, да се о томе одлучи, а он неће износити, док не утврдимо то. Ако тај записник остаје, онда ћемо ми одговорати, па ћемо објаснити, а ако не, онда ћемо изнети одбрану и постављати питања. Али ми је глупо да на записник, на његов исказ се постављају питања, а тај исказ је компромитован већ, постоји могућност да је компромитован. Сви су, и родбина је реаговала. Ја одавде не видим, знате, ја одавде не видим, јер су приметили, приметили су да човек није, да им то није њихов супруг, отац и брат. То је приметио и оптужени Брано Грујић који је два-три пута да га малтене препозна и рекао и свом браниоцу. Ето о томе се ради. Настављамо претрес, само молим, не желимо да се изјашњавамо даље или да износимо одбрану, значи, да одредите, психијатријски да утврдимо који су лекови, а Ви наставите даље саслушање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тужилац, шта каже на предлог за вештачење душевног здравља?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја се противим том предлогу. Овде је оптужени заиста те симптоме које он осећа и које је изнео пред веће, за лаика су једноставни и прости, мислим да је закључак тај да нема потребе за прегледом, јер и он сам није сигуран да му је то потребно. Он прича о детаљима који су били пре почетка главног претреса, а не о стању у коме се нашао почетком давања своје одбране јуче и данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја бих молио, председнице већа, ја нисам хтео први пут да реплицирам. Али, ево, други пут се искривљују неке ствари. Члан 131. Законика о кривичном поступку који се овде примењује, које Републичко тужилаштво екsoficio штити законитост, тачно каже, чл.131. став 4, није дозвољено да се према осумњиченом, окривљеном или сведоку примене медицинске, или да им се дају таква средства којима би се утицало на њихову свест и вољу при давању исказа. Да ли неко овде може да се закуне да ти лекови нису могли да утичу или су утицали и у којој мери утицали? Да ли ми то можемо, Ви, ја или господин заступник јавне тужбе? Јесмо лаици, али смо толико ипак интердисциплинарно образовани да знамо шта је, хронично обољење, шта је епилепсија, шта су лекови. И овде морамо испоштовати право на одбрану, права окривљеног на достојанство његове личности, то морамо поштовати, достојанство личности. Ја ни то нисам хтео да кажем, је већ самим овим решеткама нарушено, самим тим из притворске јединице доведу их овамо пред светло овог суда, самим решеткама. То нема ни пред једним редовним судом у цивилизованом свету.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: : Председнице, хоћете само мени дозволити, само једну реченицу. Мени овде ништа није јасно. Ја нисам доктор, не могу да процењујем способност, али сам правник и да ли лице, другоокривљени има процесну способност да учествује у поступку или не учествује, за мене је то важно као браниоца трећеоптуженог. Ако лице учествује у поступку, онда има некаква.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, да се не понављамо.

АДВ. МИЛОМИР ШАЛИЋ: Знате, због чега, ми то треба да расчистимо, или учествује или не учествује, односно има процесну способност – нема процесну способност.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Ради доношења одлуке, прекида се главни претрес за време у трајању од петнаест минута.

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Одређује се вештачење психијатријским прегледом оптуженог Поповић Бранка, које се поверава судском вештаку-неуропсихијатру Бранку Мандићу.

Ближи задаци вештачења биће описани у наредби за вештачење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо у циљу остваривања и заштите права на одбрану окривљеног донели овакво решење, али ћемо данас наставити главни претрес, значи, испитивањем даљих окривљених по реду како то име у оптужници, значи, променићемо редослед, једноставно ћемо прећи на следећег оптуженог кога ће довести из Окружног затвора. Колега, дакле, Ви сте за следећег оптуженог, је ли тако, Славковића, па ће га, ускоро ће га привести, па ћемо опет направити једну краћу паузу, само док нас обавести. Реците.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Ја, наравно, одлука је суда, али ја нисам разумео, да ли је вештачење одређено ради утврђивања привремене спречености, односно процесне неспособности или способности другооптуженог да учествује у току поступка, јер наставком главног претреса, на шта ја немам ништа против да се разумемо, али, процесно хочу да знам на ком сам процесном терену. Уколико се наставља саслушање трећеоптуженог, четвртог и петооптуженог, а не зна се статус другооптуженог, да ли он има процесну способност или нема, тј. да ли може да учествује у току, у поступку или не, мислим да онда нисмо испунили те процесне услове да наставимо поступак. Само моменат, јер, гледајте, уколико другооптужени, а сада је тако, за сада, док немамо одлуку, односно налаз вештака, ми имамо другооптуженог који формално-правно може да учествује у поступку, да поставља питања, молим Вас, има право. Ако он учествује у поступку и поставља питања треће, четврто и петооптуженом, а још увек се не зна да ли је он привремено неспособан или трајно, онда ми имамо процесну ситуацију која по мени није потпуно јасна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте завршили? Ево, све ћу објаснити. Значи, ми ћемо само променити редослед у испитивању, а обзиром да оптужени није завршио своје испитивање, он неће више ни присуствовати у судници, он има свог браниоца, значи, као да није ни започео, обзиром да је доведен у сумњу од стране одбране, део његове одбране, коју је он до сада дао, према томе, само мењамо редослед, идемо даље. Он, уколико буде способан, уколико вештак каже да је способан, наставиће да своју одбрану даје, наравно, у складу са својим правима, он и даље може да ћути или да настави да износи одбрану, његов бранилац је присутан, значи, ми сада настављамо, а прибавићемо тај налаз. А што се тиче садржине налаза, у наредби ће, већ сам рекла, биће детаљно објашњено. Значи, ми ћемо тражити од вештака да нам да налаз о његовом душевном здрављу, значи, укупно, уколико је болестан, да видимо од чега је болестан, колико то траје и, наравно, и процену његове процесне способности да учествује у току главног претреса, да даје одбрану, да прати ток суђења, то је нормално све што ће бити описано, што ће бити задатак вештака.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Судија, ако дозволите, док чекамо још, молим веће да ме не разуме погрешно, о чему се ради? Мало је то необично, не кажем да није процесно недозвољено, али, мало необично у оваквом предмету. Оптуженог који је остављен у ЦЗ-у и зна да данас неће бити саслушаван, одједанпут, без било какве, да он има некакву најаву, а морамо се ставити у његову ситуацију да одговара за овакво кривично дело, стављате га у ауто, доводите га на суђење, на главни претрес. Бојим се да то баш није све најчистије, по мом мишљењу, а Ви сами процените.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, све док је процесно могуће, није битно да ли је необично или је обично, а он је одавно обавештен о термину заказаног главног претреса и ова цела недеља је била остављена за саслушање оптужених, према томе, мислим да ту нема никаквих проблема. И молим вас дамо да убудуће користите права на начин да то не може бити тумачено као злоупотреба права, значи, за било коју страну, како за одбрану, тако и за оштећене. Сада док чекамо, да се надовежем, што се тиче ових решетака, верујте да ни суд сигурно да је пројектовао и правио ову зграду, мислим на себе и на веће, не бисмо то правили, али, то је тако. Ја другу судницу немам за овакву врсту, нити је слободна, ви знате капацитете и могућности ове зграде, према томе, та примедба може бити упућена Министарству правде или неком другом, а већу сигурно не. Такође, сачекајте, колега, молим Вас, такође што се тиче смештајних услова, ви врло добро знате и Правилник о кућном реду за време издржавања притвора и овлашћења и права окривљених, односно оптужених који се могу обраћати, ви знате да ми имамо редовне посете и председника суда на територији на којој се налази седиште суда, односно судија, који су по овлашћењу председника одређени да врше надзор над окривљенима за време трајања мере притвора. Овај суд редовно обавља ту своју дужност преко судија који су овлашћени од стране председника суда за тај посао, оптужени су сваки пут, и ја сам радила тај посао, па знам сваки пут када дође надзор из Окружног суда, овлашћени су и омогућено им је управо да се прво питају, да ли имају неких проблема, било каквих проблема, имају лекарску службу, значи имају могућност, значи, председник већа ако добије неку такву информацију, наравно да ће се, ви знате да они тамо имају и лекарску службу. До мене од оптуженог до сада никаква притужба није стигла, ни на његово здравствено стање, у том смислу, нити на проблем са капацитетом, смештајним капацитетима, са храном, сада, не знам, са проблемима, код нас стижу и притужбе и представке оптужених. У овом случају, заиста, није било никаквих примедби.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако дозволите, председнице већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја нисам ништа лично навео и свестан сам да Ви не управљате овом зградом и да вероватно Вас нико није питао када је пројектовао ове решетке које, по мени, немају функционалну никакву, никакав смисао, него више имају психолошку и више делују, ајде да кажем, не само на оптужене, него и на све нас, знате. Оне би имале функционалан смисао, што би рекао уважени колега Петровић, да су оне постављене између, између публике, јавности, али између суда и бранилаца и оптужених, да се гледамо кроз решетке, оне су увек симбол, а овом суду не треба баш говорити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли да схватим да се Ви то обраћате јавности, а не суду?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Не, ми ћемо се јавности, поготово што кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Верујте до нас није, према томе, што се нас тиче.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ми ћемо се обратити јавности и породици се лично обратити и Министарству правде. Из којих разлога? Из тих разлога, видимо овде првооптуженог, ја нисам његов бранилац. Човек има шездесет и две године. Са ким је он у притвору? Са криминалцима «од заната», професионалцима, човек од шездесет и две године или мој браћеник који исто никада није осуђиван, никада, а имају предмете, Вама је требало два-три месеца да се припремите и мени и осталим колегама. Ми још нисмо сигурни да ли смо се у правој мери.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: Председнице, док очекујемо, управо сам то мислио, јер ћу ја морати да питам, како се човек осећа у оваквим условима, пре него што почнете, не мислим да ћете га одмах довести овде. Ја нисам био у контакту са њим ових последњих дана и ја то не знам. Гледајте, до сада је био здрав, сада ћемо видети, видите да се преко ноћи дешавају ствари.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако дозволите, ако већ имамо времена да поменем ја једну ствар која је, верујем, дошла до Вас, у писменој форми, захтев, молба, предлог, како да то назовем, мог брањеника која је упућена преко мене у погледу решавања проблема са његовим наочарима. Ја се надам да је то код Вас у спису. То траје већ доста, доста дуго, ја сам чак и лично звао затвор и одлазио на ВМА и покушавао ја да помогнем у тој ствари, али се та ствар, ево до данас, још није расплела, па бих ја молио Вашу интервенцију, ако је већ није било, наравно. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте јуче пажљиво слушали, односно прекјуче и да сте пажљиво прочитали спис, значи, ове последње странице нашег списка, видели бисте да сам ја истог дана реаговала на последњи допис Вашег брањеника и да се он чак мени прекјуче и захвалио, јер смо ми бар три пута то одобравали и поново када је писао, значи да му није добро одређена диоптрија, поново смо добили истог дана повратни допис је отишао, а Ви ћете сада имати прилике за време паузе да се о томе информисете од стране Вашег брањеника.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес прекине, ради приступања у судницу оптуженог Славковић Драгана, те да се из суднице удаљи оптужени Поповић Бранко.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ако ми дозволите две реченице, јер је остало недоречено оно у вези офтамолошког прегледа мог клијента који и даље нема стакло. О чему се ради? Он се захвалио Вама за преглед који је урађен 27.10., тај преглед није био адекватан, потпуно је погрешан, 27.10. Ми смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поново је писао и одмах сам дозволила следећи преглед, поново, истог дана.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Али, 22.11. ми се Вама обраћамо, ми се Вама 22.11. обраћамо и од тада ништа није урађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам истог дана написала, али да ли је урађено, ја то заиста не знам.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Ја о томе ништа нисам обавештен, то је прво, и друго, ништа није урађено, на томе се задржава моја примедба, тако да буде јасно, а он Вама захваљује на ономе што је било урађено, али, нажалост, неуспешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знам и да је неуспешно и да је поново писао и да смо истог дана поново то дозволили.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Онда Вам хвала и надам се да ће то бити урађено на ефективнији начин, него што је то рађено и чињено до сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево га допис, 22. новембра, истог дана, на целој страни – да се поново обави преглед, нови преглед, како би се утврдила тачна диоптрија и пацијенту дао одговарајући рецепт за израду наочара, корекција на даљину, сочива, такође сам сагласна да се обави преглед од стране техничара – оптометриста, како би се утврдио степен цилиндра.

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Хвала Вам најлепше на Вашој експедитивности, али, нажалост, служба затвора, ето, по томе, колико је времена прошло, ништа није учинила.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес настави након паузе.

Констатује се да је оптужени Поповић Бранко напустио судницу, те да је доведен оптужени Славковић Драган из Окружног затвора у Београду.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте упозорени на своја права пре два дана. Да ли треба поново да Вас упозорим, да Вас упозорим на права да пажљиво пратите ток претреса? У реду. Ви нисте желели да изнесете своју одбрану?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ја сам хтео да изнесем своју одбрану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У истрази?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У истрази, али на предлог истражног судије, немојте да дајете изјаву, хтео сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисте дали одбрану?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте дали одбрану, добро. Да ли сада желите да изнесете одбрану?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да желим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пред већем? Желите.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНОГ СЛАВКОВИЋ ДРАГАНА

Оптужени изјављује да је упознат са свим својим правима у поступку, па изјављује да жели да изнесе сада своју одбрану.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мало сам затечен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви признајете ово што Вам се ставља на терет?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

Изјављује да не признаје кривично дело и кривичну одговорност, па у своју одбрану наводи:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам како да почнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од почетка, ако хоћете ја да Вам мало помогнем, значи, прочитали сте оптужницу, је ли тако, шта Вам се ставља на терет?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претпостављам да сте прочитали списе које смо Вам редовно достављали на Ваш захтев?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви овде видите где се Ви све помињете, па предлажем да почнете од тога, како сте дошли, одакле сте Ви, откуда Ви на тим просторима, у ком својству, зашто сте дошли, шта сте радили, где сте били, да ли сте тих, у том периоду боравили на овом простору? Изволите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ево, почећу кратко. Почетком октобра 1991. године, мобилисан сам од стране сеоског позивара. Ноћу око један сат добио ратни позив одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, само мало лакше, немојте да читате. Ви можете само забелешкама да се користите, али Ви нам сада испричајте, значи, у слободном излагању. Ви сте из Краљева, је ли тако?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Испричајте нам сада.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Значи, почетком октобра 1991. године мобилисан сам од стране сеоског позивара ноћу око 12 часова, добио ратни позив одмах и некако се пребацио у Конарево, тих двадесетак километара од мојег места, до ратног распореда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте из Ратине, је ли тако?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Краљева?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. А Конарево супротна страна од Краљева, тако, двадесет километара је распон између Ратине и Краљева и Конарева. Ту смо се скупили до шест ујутру, ујутру у шест смо кренули за Вуковар. Ту сам био око месец дана у саставу територијалне јединице, са краљевачком јединицом и након тога моја јединица је добила смену и ми се враћамо сви кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте били резервиста?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, резервиста, да би после одмах, у месецу новембру, тачније од 12. до 20. новембра били ангажовани само снајперисти. У касарни Бубањ Поток смо били седам дана, у касарни на Карабурми, не знам како се зове касарна, али смо у Бубањ Поток у имали обуку. Ја сам у то време важио за једног од бољих снајпериста целе Југославије. Имао сам такмичења и признања. Ту

смо имали обуку упуцавање механичког и оптичког нишана. Са нама су биле и тада јединице из посебних намена, и полиција, и војна полиција и официри, али само снајперисти, само снајперисти и било је три, како се то каже, оружара који су били задужени за подешавање нишана. Након тога, имали смо гађање на 150 метара, 250 метара у кружну мету у Бубањ Потоку, где сам ја био убедљиво први, што има тамо записано. После тога, петак, субота и недеља отишли смо у Шабац на финално гађање, на 500 и 700 метара, сви снајперисти. Ту сам био укупно други, од свих снајпериста. То је било у новембру. Напомињем да сам још у основној школи почео се такмичити у стрелаштву ваздушном пушком, после су ме, неки даљи рођак који је био у Клубу глувонемих, он ме убацио тамо и тамо сам се такмичио за њих, на туђе име, није битно, али сам обишао тада са Клубом глувонемих широм више, био сам у Пули, био сам у Сплиту, да не набрајам још, на гађање са глувонемима и од тада сам постао један од такорећи, професионални стрелац. Исто у другој години школе када сам био општи смер гимназије, био сам први на целој Србији са карабином, на гађању у Жичи, на војном гађању у Жичи. После тога сам отишао у војску и у војсци сам био два-три пута првак у Македонији, добио сам једном значку војника као најбољи стрелац у Криволаку и Попчеву, чувена македонска стрелана тамо. Да би то све имали у виду, када је, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте били у Бубањ Потоку, кажете, на тој обуци?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Седам дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седам дана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ту смо имали само снајперисти обуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је већ новембар, је ли тако?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, новембар 1991. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и где одлазите после?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: После тога, ништа, то је то било, да би 1992. године био ангажован, дошли су мајор тада, мајор Ратко Радојичић, иначе заменик команданта територијалне одбране у Краљеву, он и неки мајор Веско Цветковић из КОСа тадашњег и мени непознатог официра, рекли да треба да идем на два дана да извршимо неки специјалан задатак и тај официр је био командант специјалне јединице из Београда. То је било негде око 12. до 15. априла 1992. године. Тај официр се представио као потпуковник Ратко, а презиме му не знам. Након тога, ја и снајпериста из Горњег Милановца, кога су они довели исто као и мене, кренули смо у НН правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, да ли сте Ви то мобилисани опет?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Дошли су ноћу, купили нас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неки позив за мобилизацију?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа, само каже, идете са нама на специјалан задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то могли да одбијете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, шта ја знам, оног сам знао да је из КОСа, тог Цветковића, да је тадашњи КОС, како се то зове, војна државна безбедност, сматрао сам да је то нешто у циљу државе, тако да нисам смео ни да одбијем, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били запослени у то време?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Јесам, радио сам у «Магнохрому», био, радио сам као машински техничар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте то регулисали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То су они регулисали, као војни позив или, не знам како.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви са њима крећете на специјалан задатак?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, у НН правцу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете, средина априла?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: 12. до 15. априла 1992. године. Већином смо путовали ноћу, нигде нас нико није заустављао, било је пет кампањола, све ознака војна полиција, свих пет кампањола, нигде нас нико није заустављао, ни на пумпи тамо где је била она царина у Босни. Стигли смо изјутра у српски део Сарајева. Ту смо имали задатак да лоцирамо и ликвидирамо снајперисту Муслимана, јер тај снајпериста је скоро сваки дан убијао недужне цивиле када би долазила цистерна са водом, стајала је у међузони у једној улици и када би дошла, он би само пуцао у нејач, што значи, старце и децу. Три дана смо ту чекали, ја и колега тај, снајпериста из Горњег Милановца док смо га открили двогледом и лоцирали и извршили задатак. То је било од 12. до 15. априла. После извршеног задатка, командант нас је похвалио, рекао да траје већ двадесетпет дана, сваки дан некога убију. Након тога, долазили су после тога више пута представници СНО, Српске радикалне странке, из Арканове гарде људи да ме ангажују у добровољачке сврхе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су долазили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Долазили код мене кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се вратили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Вратили смо се након та три дана, вратили, завршили задатак, враћамо се кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се онда дешава?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Након тога долазе ови из СНО, Мирко Јовић, како се зове, његови људи, долазе из Арканове гарде, Шешелјеви, представник, тадашњи Мићо, неки представник Српске радикалне странке у Краљеву и доктор Бачевић, да ме ангажују да идем. Ја нисам хтео, само сам рекао, ако идем, ићу ћу са војном командом, иначе са добровољцима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они долазе кући да Вас ангажују за добровољце?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Ви њима кажете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја, не, рекао сам само, будем ли ишао, ићу ћу само са војним позивом. Тада је тај мој командант Цветковић и тај потпуковник Мићо, командант специјалних јединица, хтели су да ме активирају, да се активирам као војно лице, што ја нисам хтео, не знам због чега, јер сваки дан, чуло се, погинуо овај, погинуо онај, тако да ја нисам хтео да се активирам. Нудили су ми и чинове. Након тога, долази мајор Цветковић и мој тадашњи командант потпуковник Ратко Дебели Радојичић и убеђују ме да идем на петнаест дана на Палама, да обучавамо снајперисте, али само да обучавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ви, у множини кажете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, тамо ту, српску војску, како се каже, или уопште људе. То је било негде око 20., 25. априла 1992. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Убеђују Вас, само Вас?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мене и још пар снајпериста. Ја сам тада важио за врхунског снајперисту и убедили су мене и неког Сашу којег сам ја упознао у Београду, овде у Бубањ Потоку. До тада га нисам познавао никада. Долазимо тако ја и Саша, довози нас лично тај мајор Цветковић у Београд код неког мајора Мишка,

видео сам му и чинове око њега у стану, мислим да станује негде на Бежанији. Ту ноћ преспавамо код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код тог мајора?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Код тог Мишка. Иначе и он је као из КОС-а, колико знам, ту ноћ преспавамо, треба да идемо на Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте дошли Ви и Саша из Краљева?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Он нас довезао лично својим колима, цивилним колима тај мајор Цветковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Београд, Мишко?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, Веско Цветковић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веско Цветковић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Веско Цветковић, да код мајора Мишка, коме ја не бих рекао презиме из безбедносних мојих, а и његових разлога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, значи Ви долазите из Краљева, Ви и Саша и преспавате ту на Бежанији?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Код њега, тог мајора Мишка и ујутру треба да кренемо за Сарајево хеликоптером, међутим, било је лоше време, киша нека, необично време и ми остајемо у Београду. Он нас пребацује у хотел «Србију» и ту остајемо једну ноћ или две, не могу тачно да се сетим, било је давно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то, отприлике, датум већ?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, негде око 01. маја, можда пред 01. мај, тако, дан-два, ту негде. Ту ја и Саша упознајемо групу од десет људи из Вуковара, пет мушких и пет женских бораца, обучених за давање, за ратовање и давање прве помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су људи који су живели у Вуковару?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Живели у Вуковару, али они не знам како су дошли, дошли су у Београд и пошли су у Босну да ратују, не знам ни ко их је довео, ни ко их је ангажовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десетак њих?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Десет тачно, пет мушких и пет женских бораца. Ту се упознајем ја са њима и ту тада ја упознајем моју жену коју сам већ био знао, јер ја сам радио на мору, шест година као фотограф, камерман. Међу тих пет жена, видим ту моју садашњу жену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Будућу жену?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Будућу жену, да. И ту се ја са њом спетљам и кренемо са тим мајором Мишком и после дан-два аутобусом, војним аутобусом за Босну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао, ко је одлучио да идете за Босну, да ли сте Ви то одлучили сами?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Требали смо, мислим, као идете на петнаест дана да обучавате, разумете, војнике за пуцање и онда, пошто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам рекли где да идете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, рекли су нам прво да идемо за Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, па сте рекли да није могло?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није могао хеликоптер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Остајете у Србији?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Остајемо у Србији дан-два, па ћемо вас пребацити, било је лоше време. Онда нас пребаце аутобусом до Зворника. У Зворнику остајемо дан-два, међутим, тај Мишко је морао да се врати за Београд, каже: доћи ћу ја

касније да вас двојицу пребацам. Ја нисам имао везе са ових десет бораца што су дошли из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте сви заједно дошли у Зворник?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Сви заједно смо дошли аутобусом, паркирали се у центру. Тада нас прима председник Владе Брано Грујић и након тога долази командант, мајор Марко Павловић, ја га тако знам, не знам као Бранко Поповић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су Вас примили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Примили нас ту, поздравили се са нама. Ја мислим да они и нису, не знам за ове из Вуковара, мене и Сашу не верујем да су знали да треба да идемо за Пале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви изненадили када сте се обрели у Зворнику?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, добро, ми смо знали, претпоставио сам да идемо даље за Пале, нисмо уопште знали да ли ћу да останем, нити да ли ћемо да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико вас је примио Брано Грујић и Марко Павловић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нас двојицу и ових десет бораца, укупно дванаест.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дванаест вас?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су вас примили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Примили су нас у центру онде Зворника, у Великом Зворнику и сместили су нас у дечије обданиште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу, шта Ви кажете, шта они кажу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ништа, ту смо били пар дана и то у цивилним, овако како смо пошли, у цивилу, без униформе, без ичега, два-три дана. Онда су се они обукли у СМБ униформу, ја нисам хтео и Саша да облачимо СМБ униформу, јер смо мислили да ћемо ићи даље за Сарајево, за Пале. Након дан-два, јавили смо се том Цветковићу и Мишку и они су рекли, остаћете пар дана ту, па ћемо вас касније пребацити. Ја кажем, ја нећу да ноћим, хоћу да се вратим за Краљево. Каже, како нећеш, па нећу да носим СМБ, каже, добро, добићете вечерас униформу и дошао је он лично са његовим «Рено 4», браон боје, краљевачких таблица увече око 21 час и мени је Саша донео маскирну униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је носио те маскирне униформе у то време, ту у Зворнику?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У Зворнику скоро, ја нисам тада видео никога да је носио, првих дана, а после сам видео да су имали групе неке из групе Пиварског, како се зове под којом смо ми били, после одређени да будемо код тог Пиварског и они су пар бораца имали маскирне униформе, а доста њих, више њих СМБ униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте ту, дан-два у том обданишту?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, ту смо били више у том, првих дан-два смо били у цивилу, после су они обучени одмах у СМБ, а ми без ичега два дана, док нам није донео, а после смо ми били у маскирним униформама. Задужили смо, ја сам задужио снајпер, Саша снајпер. Ту нас распоређују под командом Пиварског и Нишког.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас распоређује?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мајор, тај командант ТО, да припадамо под њихову команду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Пиварског?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А код Нишког?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су заједно, Пиварски и Нишки су један, не знам ко је био главни од њих двојице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао мајор?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ћете Ви бити код Пиварског и Нишког?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас двојица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, не нас двојица, ми сви, ти из Вуковара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ови из Вуковара?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. И колика је била та јединица Пиварског?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ја мислим да је имало три вода. Нишки је тада имао неки завој на глави, био је рањен на Кули и он је мање-више, да не кажем, мање је био у дејствима тада. Све је руководио Пиварски, командовао тако-рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао тај мајор када Вас је распоредио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Од сада сте под командом Пиварског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А под чијом командом је он Пиварски?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Под командом територијалне одбране Зворника, мајора Марка Павловића, он се тада тако звао, ја не знам ово, тек сам сада сазнао да се зове. Ту остајемо неких двадесетину дана, месец дана, добивамо задатак да обучавамо те тек пристигле избеглице и цивиле који су стизали са свих страна у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добровољце или шта?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нису добровољци, ја мислим да су то биле избеглице које су са свих страна из Босне, који су били тамо, држали Муслимани, они су бегали на слободну територију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта их обучавате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Гађање, руковање оружјем и тако то, давање прве помоћи, ови из Вуковара су завршили ту обуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то сада већ датум када сте почели ту обуку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја мислим после 01. маја, тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ту сте, кажете, скоро до месец дана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље, где спавате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Спавали смо ту, у том дечијем обданишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И даље у том обданишту?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Војне вреће, давали су нам вреће за спавање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте се кретали током дана? Где сте обављали обуку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: На игралишту, то одмах иза било је игралиште близу нас, ту смо имали највише обуку, фудбалско игралиште. То је било до месец дана. После тога долази наређење да се сви повуку, да се расформира ЈНА и долази формирање Војске Републике Српске. Тада су нама нудили да останемо, чиновне, ко је хтео он је остао као Нишки, Пиварски и поједини, ја нисам хтео, враћамо се. Ту, после пар дана за тих двадесетак дана упознајем три момка из Краљева које до тада нисам знао – Сашу, Саву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, рекли сте, овај је био са Вама?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове овај што је дошао са Вама?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Упознајемо Пуфту, Саву и овог Цецина, Зокса, како га зову, Цецинац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Цецинац?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, тако смо га звали, ми Краљевчани, Цецинац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао још неки надимак?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имао је, звали су га више надимака, ми смо га Краљевчани звали Цецинац, зато што је носио пушкомитраљез 84, она се војнички зове «цеца».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И још неки надимак?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имао је он неки Хладни, Ледени, откуд знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте и Зокс сада?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: И Зокс су га звали, али био је још неки Зокс, тамо из Шапца, Ваљева, одакле, не знам ни ја, крупнији од њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте њих упознали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: После једно десетину дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, још је мај?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Оно када смо дошли први дан, после десет дана смо их упознали, каже, ово су ваши борци из Краљева, упознајемо се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам их је представио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварски.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиварски?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су, каже, исто под мојом командом, они су, каже, јединица за специјална дејства, за брза дејства и у случају неких, како да кажем, напада или ексцеса, они су били летећи вод, па су прикључили и мене и Сашу са њима и ове из Вуковара, ову групу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су они смештени, Пуфта Сава?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не знам где су тада они били смештени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте их упознали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су их довели код нас ту где смо ми спавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту у обданиште?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они обучени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пар њих је, рецимо, ови Краљевчани што су били, они су имали маскирне униформе, као и ја, а доста њих је и Пиварски и његова група из Зрењанина, и они су имали исто маскирне, војне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова тројица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Док ови поједини су имали СМБ униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Зокс?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Маскирне униформе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маскирне?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте имали, шта још од наоружања, осим тог снајпера?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само пиштољ 7,65 и ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су њих тројица имали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зокс је имао пушкомитраљез, «цецу 84», ови су имали аутоматске пушке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ова двојица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, упознајете их, значи, десет дана по свом доласку и колико сте се виђали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, слабије сам се виђао. Ја сам се одмах одвојио са Нишким, почео са Светланом, такорећи, са њом и спавао, тада ми је била жена, а Нишки се упознао са Данијелом који је оженио, и тај Нишки ту Данијелу и били смо као кумови.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто из Вуковара?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Исто из Вуковара, та Данијела. И он и дан-данас живи са њом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се даље дешава?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је мај месец?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Онда се моја жена упознаје са неком Аном Стевић, која је ту становала у првој згради. Она је, иначе, родом из Кикинде, она и њен муж, држали су фабрику цинса у Каракају и она нам је кувала кафу често, овим борцима из Вуковара, ја кафу нисам пио никада, ни сада не пијем и тако смо се упознали и једном приликом су нас звали на вечеру, мене, Пиварског, Нишког, Зокса и ове. Том приликом, после вечере. она је причала о неком Бубици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте ишли у Каракај код ње на вечеру?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, ту, она је имала стан ту, одмах до самог дечијег обданишта, значи то је зграда, тамо је имала фабрику цинса, производњу, тамо у Каракају, Каракај је на граници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је причала на вечери?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Причала је да је неки Бубица тада, док су држали Муслимани Зворник, она је стајала у реду за хлеб и он је пришао, она је плава жена изразито плава, као да је Швеђанка или Немица, извукао је из реда, ухватио је за груди и откинуо јој брусхалтер, тада. Рекао је, шта ћеш ти, Српкињо у турску земљу, звана Босна. То нам је она тако испричала, да је на националној, каже, ви волите Српкиње и тако те ствари. И онда је неко од ових присутних, не сећам се ко, рекао: па, каже, Бубица је на Економији. Ја нисам ни знао шта је Економија, ни где је ни ко и сутрадан одлазимо ја и Саша и Сава и пар тих, Зоран, територијалац и Чода неки тамо исто из тог краја, на Економију. Тада први пут видим затворена лица. Било је пар у маскирним униформама, који су се предали са града Куле, који су се предали или заробљени, не знам, мислим, било их је око двадесетак у том простору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је та Економија, како то изгледа, шта је то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је једна мала зградаца, како да кажем, близу Челопека, не знам ни ја како да објасним, сада ја, то је било давно. Ту их је чувала милиција зворничка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милиција?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, не војна милиција, него обична милиција, ова плава милиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било тих чувара?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Било је троје, четворо, пет, како када. И тада Сава пита тога Бубицу, јеси ти Бубица, шта си завршио од школе, јер се он једини издвајао у тих двадесетак људи, био је лепо обучен, баш елегантно, у оделу, сви су били некако, како да кажем, слабије обучени, он је био доста елегантнији изгледао. Онда га Сава пита: да ли познајеш Србе, у каквим си српским односима био за време Бошњака. Он каже, одлично, моји су кућни пријатељи, ја сам са Србима. Онда га ја

питама: да ли си некада вређао некога на националној основи, каже: не, никада. Ја му кажем: дајем ти часну реч, ништа ти неће бити, ако кажеш истину, он ме је слагао, ја кажем, а жену, помену ли ту и ошинуо сам му тада шамар један. Он је слагао, после му Сава каже: сада ћу да доведем ту жену, зове се Ана, којој си у реду откинуо брусхалтер, а онда је он признао све и тада му је Сава ошинуо један шамар. Ја га од тада више никада нисам видео, тог Бубицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, опишите нам мало, када сте дошли на ту Економију, шта сте затекли, тих двадесет људи, где су били, у каквом простору?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, била је једна просторија, мало већа од ове. Ту су били сви седели на подовима, на бетону, шта ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је то метара са колико?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па нешто као ова просторија, једно двадесет квадрата, тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, сви су?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Седели на поду, патосу, како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На поду?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, нису имали клупе, нису имали ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било нешто од намештаја у тој просторији?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, ништа, само обична просторија, празна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали ти људи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само обучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су били повређени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, нико није био повређен, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никакве повреде нису имали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никакве повреде нису имали, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који је то датум, отприлике?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не знам, око можда 10., 15. мај. Тада ја издвајам, питама ко је био на граду Кули, јавило се њих једно пет-шест, ко се предао, ко није. Један је био у маскирној униформи НАТО. Ја га издвајам, јеси ли био – јесам, предао се, издвајамо га у просторију. Он није хтео прво да прича, издвајам га у просторију где је стража и онда га питама, да ми каже, колико је било на Кули, колико је предато, шта је имао од оружја, он ми исприча. И док сам се ја вратио, видео сам, када сам се ја вратио унутра, неки су већ били, како да кажем, свучени. Требали су да раде неке ствари, ја сам то прекинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, хајдете мало, ако можете да се сетите детаљније. Свучени голи скроз?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, пар њих су били ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви сте овог извели напоље?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Док сам ја извео тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се Ви задржали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, пет-десет минута. Када сам се вратио, ја сам то видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, када сте Ви извели њега, ко је остао у тој?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Остали су ти територијалци, Саша је извео једног исто у маскирној униформи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, и Саша је извео једног?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Не знам да ли је остао Сава, био је Зоран ту, био је Дача и још неки тамо из Зворника, не знам како се зову.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су сви ти из јединице Пиварског?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, све из јединице Пиварског.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви се враћате за десет минута?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: За десет минута и тада видим то и онда се ја раздерем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полако, сви голи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ма, не, троје-четворо њих само, не свих двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, само троје-четворо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Тада се ја раздерем, ко је то наредио, они су, неки Зоран каже, ја сам заменик Пиварског, шта ја знам, ја питам, како смеш, како те то није срамота, кажем, боље човека не знам шта, него то је нешто најмизерније што може човеку да се ради. Онда су они окренули сви пушке у мене и ја сам окренуо пушку у њих и тада сам рекао: то сте сада урадили и никада више у мом присуству и никада више ја то нисам видео, никада и помиње се тамо што сам читао изјаве те, да никада нисам ни био више присутан када се то десило или ако се десило уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте Бубици један шамар опалили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И овај други шамар и то је то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Други шамар му је ошинуо Сава. Напомињем да ни то нисам видео када му је Сава узео тај ланац и прстен, ја не знам ни да ли му је узео. Да сам био ту и то би му забранио, сигурно, иако га не знам, иако сам касније дошао од њега у Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте се вратили, видите њих голе, да ли их је тукао неко?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, нисам приметио да их је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Што сте се раздрали, само зато што су голи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зато што су голи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Голи седе, стоје?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, хтели су да раде ту педофилију, како се већ то зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Педофилија се ради са децом, да ли су то била деца?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нису деца, то је секс.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хомосексуални, шта?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је хтео то да им ради?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ови су их терали, ваљда, те заробљене људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Међу собом то да раде или?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Међу собом. Тада су сви окренули пушке у мене и тада је рекао, ја мислим Саша и он се вратио, дај, каже, нећемо људи да се због Муслимана поубијамо између себе. Ја сам онда рекао, немојте то да радите више никада када сам ја ту. Ако радите, радите када ја нисам ту, али то је нешто најмизерније што може да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству сте Ви њих испитивали, ко је био на Кула граду и одакле Вама то овлашћење да Ви то испитујете те људе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, дао нам је Пиварски као командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имао је он неку свеску коју је он нашао, неко је нашао од бораца када су се они повлачили са Куле, града Куле, и он је нашао

торбицу и свеску, у свесци је писало ко је шта дужио од наоружања тих Муслимана, као у полицији по бројевима, пушка, дужи Јанко, Марко, не Јанко, Марко, него та њихова имена ја не могу да упамтим и тај дужи пушку, ту пушку, тај и тај број, тај дужи ону пушку и тако то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су била Ваша задужења? Ја сам схватила да обучавате ове избеглице?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Уједно су била и та задужења, око оружја, ко је шта имао да предају оружје ти што су, разумете, се предали, били заробљени, не знам, јер нисам тада био, ја нисам тада био присутан када је пао град Кула, ја сам касније дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ваше задужење је шта, да контролишете предају оружја?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте то радили још?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да контролишем и уједно да саслушавам да ли још ко шта има, да питам да ли још неко од других има, да испитујем и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Ви саслушавате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли умете Ви да саслушавате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, тада сам био војни полицајац, можда сам умео, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте били војни полицајац?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тада, имао сам униформу војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте, имали сте маскирне?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Маскирне униформе смо имали, опасач војне полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај бели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, шта још имате да кажете? Видели сте овде у оптужници шта све пише, где се Ви помињете, да ли је то тачно или није?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, могу да Вам кажем, имам троје деце, они су ми најмилији и најдражи, што их највише волим на свету. Помињем се са Репићем, Бог душу да му опрости, никада га нисам видео, ево троје деце имам, никада га нисам видео, до оног дана када сам ухапшен овде у УБПОК-у, нити њега, нити из његове јединице. Не кажем ја да су те «Жуте осе» лоши борци, нешто, али њихову јединицу нити сам био, имао икакав задатак са њима, не само ја, него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви нисте припадали «Жутим осама»?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Репића, да ли сте га видели ту, кажете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Први пут сам га видео у УБПОК-у, када сам ухапшен био оног дана, а то је било 17. фебруара ове године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А његовог брата?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Његовог брата сам пар пута виђао, код команданта Марка када је долазио тамо, када сам ја ишао са Нишким, међутим, Нишки је ишао на рапорт, ја сам чекао испред. Њега сам само знао из тих «Жутих оса» и неког Тополу сам виђао да је ишао са тим Жућом и никога више из те јединице нисам знао, нити сам познавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овог Филиповића?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Исто, никада, ево кажем Вам, имам троје деце, не волим да се кунем, никада са њима нисам у животу, нити их видео, нити их познам, ни тог Босанца, исто видим, помиње се. Знате шта, тамо је било више група и групица, који су улазили у тај Дом и онда су они помешали, ти Муслимани су, сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То причате о овом Челопеку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, уопште причам о свему, јер највише су улазили ти територијалци и Лозничани и неки Пеја, неки командант Пеја, Арканов, касније је после био и тај Капетан Драган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су улазили највише?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У Дом највише, Лозничани, Лозничани и територијалци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да чујемо о том Дому, сада одједном кажете улазили у Дом, значи Ви знате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чуо сам, ја нисам видео, не могу да причам оно што нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте чули?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, тамо се причало у то време када сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, у то време када сте Ви били?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када сте Ви били?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, био сам док се није расформирала војска, после тога сам се вратио, био сам двадесетак дана кући, три недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте напустили Зворник?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зворник сам напустио негде 16. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекосте сада, да сте били скоро до месец дана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не знам тачно, било је то давно, не могу свега да се сетим тачно, тачно у датум.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у јуну у Зворнику, током јуна 1992. године?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја мислим да нисам био, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како онда, ако је ово било, у јуну се дешавало, како сте онда чули док сте били тамо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Те три недеље, ја сам се вратио три недеље, сви смо се вратили, када је расформирана војска ЈНА, онда је дошла војна полиција, тај командант који ме је одвео, тај Мићо потпуковник и нас пет из Краљева са војном кампањоломч враћа у Краљево. Био сам три недеље кући и онда ме зове Нишки, каже, хоћеш да се запослиш, каже, твоја Светлана ради, моја Данијела у некој Циглани, као секретарица, код директора неког Мише Јовића, ето да будеш као цивилно лице, шеф обезбеђења. Ја кажем, нећу, није ми било потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вас то он зове?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: После те две-три недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви одлазите на две-три недеље?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, отишао сам и онда ме Светлана зове, имам нешто да разговарам са тобом, да ли можеш да дођеш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша супруга Светлана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Кажем, о чему се ради, па не бих преко телефона. Ја се вратим у Зворник, ајде дођем и она ми каже, знаш шта, ја сам трудна, немаш никакве обавезе према мени, ја то дете хоћу да родим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Светлана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Ја то дете хоћу да родим, што је мене тада погодило, изненадило, размишљао сам шта да радим, рекох, хајде остаћу неки дан да видим ту Циглану, па да размислим и останем, месец дана смо остали ја и Светлана ту, док се није њој једном-два пута снемогло и лекар је неки препоручио да она више не треба да ради зато што је трудна и она и ја се враћамо кући.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде да видимо ту Циглану. Када долазите?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не могу тачно да се сетим датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А месеца?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, било је то крајем маја и тај јун месец, можда око месец дана сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, цео јун?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Могуће цео јун.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И радите цео јун?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Један месец смо радили и онда се ја враћам са њом за Краљево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Циглани радите?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хајде сада да причамо о тој Циглани. Ко Вас ту ангажује, ко Вас плаћа?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ангажује ме директор Мишо Јовић, директор тадашњи Циглане и он ме поставља за шефа обезбеђења и ту затичем око двадесетак заробљених лица, како да кажем, да ли су заробљени или шта – не знам, ту су били, у две просторије. Ко их је довео – не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то Циглана?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Фабрика црепа, блокова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како изгледа, да ли је то зграда велика, мала?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зграда са великом површином објекта, има велике, како да кажем, хале за производњу црепа, фабрика црепа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су те просторије?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, она Дирекција и тамо производња, имате халу, производња, погон, како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А те просторије где су та лица, двадесетак лица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, биле су две обичне просторије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Веће, мање од оних на Економији?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, онако као на Економији, два мање просторије у којима је било тих двадесетак лица и они су радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то у оквиру тог управног дела зграде?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: До управног дела зграде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви ту затичете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тих двадесет лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то Муслимани, Срби?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То су, кажу, били заробљеници, ја сада не знам шта су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, тако су ми рекли тамо сви и њих је ангажовао, не знам ко, директор за потребу производње, пошто су сви радници били ангажовани за одбрану града и околних мобилисани, како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли они ту спавају?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ту спавају, ту се хране као и сви радници ови што има пар старијих радника који нису били на ратишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве су им те просторије где спавају?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, биле су просторије обичне, спавали су, имали су вреће за спавање, као и ми што смо спавали, у тој, како да кажем, када смо били у дечијем обданишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какви су им услови за смештај?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ту су спавали, а иначе, имали су да се купају као да раде ту, разумете. Храна је била исто као радницима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко им је давао храну?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кувар, ишли су као да раде ту, имали су кухињу, имало је све, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли да оду одатле?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да изађу, мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да оду?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имао је стражар који их је чувао ту, портир, стражар да не излазе, а излазили су пар пута са мном по потреби, када је био утовар, истовар, када је директор после дао овлашћења, јер је имало пар стоваришта ван, ван фабрике, њихова, а није имао ко да их чува.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су могли да оду одатле кући?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нису могли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са тим људима?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, свакодневно, док сам пре подне био и куповао им већини цигаре за мој новац.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажу, зашто су ту заробљени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То није моје, то је ваљда од ових виши горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, Ви сте шеф?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам шеф обезбеђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико обезбеђења сте имали под собом?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имало је око шест-седам чувара, што по сменама раде, један је увек чувао њих када раде у производњи да не побегну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не побегну?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли их је неко ту мучио, малтретирао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Када сам ја ту био, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када Ви нисте?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу ја двадесетчетири часа бити, улазиле су групе, прво када дођу те избеглице са стране, ваљда чују да ту има Муслимана заробљених и онда некада уђу, па их малтретирају, када сам ја ту био никада нико, увек сам их чувао и штитио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су Вам се жалили, да када Ви нисте ту, да упадају?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте предузели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, имао је стражар пушку, него он старији човек, плашио се када дођу ови наоружани, пијани људи, шта да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам они кажу, шта им раде када Ви нисте ту?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, мало их изударају и то је то, ето шта им раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је страдао неко ту, да ли сте чули?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ја сам чуо да је Пуфта тај једног убио. Сада, да ли га је убио, ја не знам, нисам видео, нисам био ту и када сам дошао, тражио сам тог Пуфту да видим, где је, шта је. Нашао сам га у кафани у Малом Зворнику, био је пијан, дрогиран. Шта си то урадио, каже, не знам, не сећам се ништа. Кажем, тражио те неки Маринко, али не знам, не могу да се сетим, инспектор, мислим да се звао Маринко, зашто си то урадио. Каже, не знам, ништа се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пуфта каже'

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, тако ми је рекао, не знам шта сам урадио, каже, ништа се не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је изгледао тај Пуфта?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, млађи доста од мене, али пунији, крупнији, 120 кила, једно 110 кила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, видите шта овде пише за ту Циглану? Да ли су то ти људи пљачкали нешто, да ли су морали да иду у неке пљачке?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То није тачно то што пише. Ја ћу Вам рећи, зато што у то време, дошло је много избеглица и онда су између себе они, те избеглице улазили су у празне куће, усељавали се, крали, препродавали ствари. Онда је Влада донела одлуку и појавила се жутица, ваљда када су отварали те фрижидере, замрзиваче, неко узимао храну, па је остаје незатворену, донели су уредбу да се из свих напуштених кућа, и српских и муслиманских, дотерају фрижидери и замрзивачи у Циглану и неко друго стовариште, не знам близу команде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је донео одлуку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тадашња Влада, коју је потписао Стево Радић, секретар Скупштине општине. Ја сам имао написмено, лично од њега, које ми је дао директор Јовић да те ствари, из тих празних кућа да доносим у Циглану, што сам и доносио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Фрижидере и замрзиваче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само то. Можда и телевизоре, не знам шта је било и веш машине, зато што је дошло више пута до убиства између себе, између тих избеглица, уђе у једну кућу, ја сам ушао први, онај је ушао први, па се отимају око тих ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали ту одлуку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, имао сам одлуку и више пута на пунктовима, имало је пар пунктова, зауставе ме, ја им покажем, сачекају ме, одведу ме, врате ме, провере, кажу, у реду је, можеш да то радиш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је ту писало тачно?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, овлашћује се лице, моје име и презиме, да може из напуштених кућа донети ствари, фрижидере, замрзиваче, не знам да ли је, мислим да је писало и за телевизоре и веш машине, донети у кругу Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У круг Циглане'

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У круг Циглане. Имала је још једна група, две групе, друга група је имала, они су доносили преко пута СУП-а, у неки магацин, не знам тачно како се зове, баш у Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви то прокупљали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, имао сам шофера и «Заставицу» фирме «Циглана». Тада сам узимао те Муслимане као радну снагу, они су утоварали и истоварали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која сте возила имали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само ту «Заставицу» од Циглане, што је возио шофер Циглане, не знам како се презива.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онај «ТАМ»?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, «Заставица».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то «Заставица»?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Као «Заставица» 640.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доставно оно возило?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није путничко возило, то је као камиончић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, као камиончић, значи, није путничко возило?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да. Може да стане у њега, две, три до пет тона, тако, мислим тежине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, они донесу све то у круг Циглане, и шта се дешава?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ту су жене, ове куварице прале, дезинфиковале и ту је то остало. Коме су они распоређивали шта даље, ја то не знам, нити сам упућен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ишло то за Краљево?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није могло ништа да изађе преко Дрине, јер за то, на Дрини имала је прво босанска полиција војна, па онда царина босанска, па онда се прође мост, па онда има тамо југословенска, наша, српска, како да кажем, исто војна полиција, па онда ова полиција, па царина. Значи није могло да прође ништа преко Дрине. То су само могли Лозничани, јер они су знали те канале за њих тамо, пошто су они то највише и крали тамо, могу да кажем, сигурно и тврдим, екипа Гогићевци и ти, јер они су били војна полиција, имали су, не знам тамо неки прелаз, нисам чуо Чепак, Чепак, како се зове, не знам, знам да су причали нешто о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Шепак?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Е, могуће да је то, где су ваљда претеривали, терали то, највише они и, рецимо, Капетан Драган што знам. Он је цео Дивич покрао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То да чује сада ово Тужилаштво Хрватске'

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нека чује, ја сам се свађао са тим Капетаном Драганом тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали тамо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су они крали, а Ви сте то донели у Циглану, одакле су они крали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нису они крали са Циглане, они су тамо са тог Дивича.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви у Циглану, одакле сте доносили те фрижидере, замрзиваче, из којих места'

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Већином Козлук и та места, тако да су биле празне и овамо, овај део, не знам како су га они, испод Козлука, и из Зворника напуштених кућа, припадале су граду Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, када је Козлук исељен?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, нисам ја тада био доле. Можда је и исељен, али ја немам појма, нисам упознат уопште са тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада кажете, напуштене куће?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нико није имао тад, нико није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никога није било у Козлуку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана сте ишли у Козлук?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, пар дана, али почели су Срби да се усељавају, избеглице са свих страна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то пре него што Срби дођу, узимали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, Срби када дођу, не можеш да га истераш одатле, јер то свако кука, овај одавде, узели му кућу, не можеш ти са њима да се расправљаш и да се свађаш.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, пре него што су Срби почели да се усељавају?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Где се нису уселили, где су се уселили, не можеш да, разумете, усељавао се где је ко хтео, не знам после је Влада неку уредбу донела, како да се усељавају, то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, јесте сачували то од Стеве Радића, то овлашћење, одлуку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, нисам сачувао, али мислим да има то директор Миша Јовић који ми је дао ту одлуку, директор тадашње Циглане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је овај потписао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Само знам да је писало Стево Радић, када су ме зауставили више пута на пунктовима и милиција и полиција, ја станем, они сачекају. Једном су ме чак и ухапсили и одвели тамо, погледали, вратили и каже: у реду је момак, каже, извињавам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали председника Привремене владе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Он нас је и примио први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај што Вас је примио? Да ли сте га и после виђали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пар пута, можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то овде присутни?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, Брано Грујић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пар пута сте га видели. У којим ситуацијама?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, у пролазу, никада нешто посебно, некада је држао говор, ја не знам да ли је он, ја када сам био после шеф Циглане обезбеђења, био је неки мајор Милан шеф «Глинице» обезбеђења мајор, баш је био у униформи, имао је чинове мајора. Често сам се са њим дружио и више пута сам га ја возио. Волео је да попије, каже, мали, ајде вози. Ја нисам пио алкохол, тај мајор Милан који је био шеф «Глинице» обезбеђења. И онда нам је држао неки Спектор, можда, не знам како се зове, неки Студени обезбеђење тамо, како се то каже, главни за обезбеђење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За првооптуженог причамо, Ваши контакти са Грујићем?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, нисам имао никаквих контаката, знам ето то у сусрету, добар дан и тако, знао сам да је председник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са другооптуженим?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никакво наређење од њега нисам добивао или нешто посебно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А, Марко Павловић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Марка Павловића сам више пута виђао и улазио и рецимо тада је, у то време, не сећам се датума, ухапшен неки на граници, Хусо Паравлић, капетан прве класе. Пошто је Марко знао вероватно да је мене та Државна безбедност послала у Зворник, он ме је звао, да ли познајеш кога у Краљеву од

старешина, ја кажем, знам целу команду у Краљево. Моћеш ли некога да назовеш? Ја кажем могу команданта ТО и он каже назови, ухватили смо некога, прелазео је Дрину, да ли је, како је прелазео – не знам, јер тада у то време из Мостара је пребачена комплетна нека јединица у Краљево, у Лађевце и тај је побегао из Лађеваца за Босну, Муслиман, капетан прве класе, запамтио сам му име и презиме, Хусо Паравлић. Марко ме је тада звао, командант Марко, ја сам звао тада команданта ТО, потпуковник Слободан Гојковић, било је, не знам, девет, десет сати увече и представио сам му се, где си мали, како си, ја му причам шта је. Каже он, ја ћу сада да ступим у контакт са командом Лађеваца, назовите ме за пет-десет минута и тако је и било и ступио је, онда је он рекао Марку, тај или из Лађеваца или потпуковник тај Слободан Гојковић, да се хитно тај доведе у Краљево, да се испита, јер су још неки били побегли Муслимани, официри, мада су, како су побегли, ја то не знам и онда је Марко наредио да мени и Кораћ Ивану, званом Цецинац, да га довоземо за Краљево, ту ноћ одмах, што смо ми и урадили. Да сам ја неки убица или нешто, могли смо га успут или нешто да му урадимо, ништа, чак сам му само на пунктовима, имао сам лисице, стављао лисице, на пунктовима, имало је више пунктова, чим прођемо пункт, ја му скинем лисице. После сам га виђео, две-три године у Краљево са женом тог капетана и он баш када сам га предао у Лађевцима, мајору Дугалићу, безбедњаку, он је њему баш, рекао, каже, свака част момци, били сте фер, каже, мислио сам да ћете да ме убијете, тако је рекао. Може се проветити његова изјава и пар пута сам га виђао у Краљево са женом на пијаци и он жени његовој каже: е, ови су ме момци довели, каже, мислим за мене, јер ја сам тада имао неку тезгу на пијаци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте прочитали ово овде, ово III за Економију, где стоји да сте Ви са Вучковић Душком и Кораћ Иваном и Пуфтом, Савом и Сашом у више наврата заједно у мањим групама, од 07. до 12. маја неовлашћено улазили у просторију где је било затворено око 24 цивилна лица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја Вам кажем, рекао сам малопре, не бих волео да се кунем у децу, са тим Репићем никада нисам ушао, никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте једном ушли, кажете, када сте Ви урадили шамар Бубици и Сава'

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: На Економији, а у Челопек сам ушао једном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да завршимо са Економијом. А ово није тачно горе што пише, више пута?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није тачно, сигурно, никада више нисам ушао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Вучковићем никада'

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада нисам видео Вучковића, молим Вас, стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, пардон, извините.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Жао ми је што је човек умро, али ту су ови његови, можда ће они потврдити да никада нисмо ни били у контакту, никада, исто када је било у УБПОК-у, ожиљак је имао, не знам како се зове и брадица, Славиша, Сениша, како беше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сениша.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, никада га нисам, ни тог Босанца, у животу га нисам видео. Ја имам троје деце, кунем се да их никада нисам видео, нити са њима био у неком делу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био дан, ноћ, када је то било када сте Ви ушли, то када сте их испитивали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада ја ноћу нисам ушао, једном ме је послао Пиварски да узем тројицу, четворицу инжењера за «Глиницу» и ја сам отишао са три – четири територијалца у «Глиницу» и тај Челопек, било је њих око стопедесет унутра. Питао сам, ко има завршен факултет. Јавило се њих доста, тражио сам машинске инжењере, тројицу и једног електроинжењера и извео сам њих четворицу и одвео у «Глиницу» код Пиварског. Пиварски је са неким, да ли је директор или шта «Глинице» тада издвојио тројицу, рекао, ово можеш да вратиш. Ја сам тог вратио одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је овај Бубица убијен?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам чуо да није убијен, да је жив и чуо сам да је њега неки Црни који се тада са његовом женом спанђао, који је спавао горе на, онај Дивичу, како се зове оно језеро, да је платила она њему двадесет хиљада марака, да га је он спасао, ја сада не знам тачно, тако сам чуо, тако се причало, Црни неки, ко је тај Црни, не знам. Имао је он неку своју групу и да је био опасан тада у Зворнику, ја не знам, можда боље зна Марко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Бубицу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: За тог Црног.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За Црног?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта, да је Бубица жив?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да га је он извео, одвео и шта ја знам за двадесет хиљада марака, шта ја знам, тако сам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то чули?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То сам чуо тада у Зворнику, не знам ко ми је испричао да је жив сигурно, да је отишао за Аустралију, тако се причало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ови други причају да је набијен на колац?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја то не знам, ја нисам био присутан никада, ја Вам кажем, први пут сам тада и више никада нисам био присутан када су били мучени или злостављани или да ли су уопште ту мучени, мислим, стварно, не волим да се кунем, али стварно, видите по њиховим исказима да никада нисам био када су били мучени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пише овде да сте више пута за време боравка оштећених на Економији, Ви, Вучковић, Кораћ и Пуфта, Саво и Саша, наређивали да се међусобно туку, док један од њих не падне, а за које време су се они ругали, смејали и навијали, и понижавали достојанство'

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја Вам тврдим да никада то нисам урадио, нити сам био присутан.

АДВ. МИРОСЛАВ ЂОРЂЕВИЋ: То не пише у оптужници за Економију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како не пише, колега, на страни 10. горе, други став, више пута за време боравка, други став, десета страна. Да ли сте видели? Десета страна, други став, пише и пише да сте Ви и Кораћ са овом тројицом, Пуфта, Сава, Саша свакодневно у периоду од два месеца, од 12. маја?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Није тачно, никада уопште, уопште се са њима нисам ни дружио, ја сам се слабо и познавао. Са Пуфтом сам се закачио у старту, одмах, прво нешто око моје жене, никада се ми нисмо подносили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте наређивали да за Ваш рачун пљачкају напуштене куће муслиманских и српских власника?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То није тачно, ја сам Вам лепо рекао о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте објаснили. Да ли је могуће да су ти људи схватили да они то пљачкају, ти који су ишли с Вама?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Зар би пљачкали српске куће? Да ли је то логично, молим Вас, госпођо судија. И где бих ја могао да носим ту робу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питате ме шта је логично, шта није.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Где бих ја могао да носим ту робу, где бих ја могао да прођем, зашто ће ми то, не можеш да прођеш три полиције на три границе на српској страни, три на, мислим на тамо босанској, три на југословенској, нашој. Па не знам шта да је, не може да прође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго сте Ви боравили на Циглани, као шеф обезбеђења?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Око месец и можда мало, пар дана више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не могу да се сетим тог датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Када сте напустили Циглану?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Напустио сам, не могу датума тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А месеца?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ни месеца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је могуће да сте били до средине јула месеца?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу да се сетим, мислим да није могуће, не знам, нећу да Вас лажем, не могу да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када сте напустили Циглану, где сте отишли?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, отишао сам за Краљево, кући и отишли смо ја и жена после пар дана, били смо седам дана на мору, где сам ја радио код бившег газде фотографа, чуо да сам се оженио, ја му се јављам, каже, дођи једна породица је отказала, имаш бесплатно, каже, код мене. Он је иначе из Београда, Митровић Томо, одавде, мислим живи, а има кућу у Петровцу и када сам био тада у Петровцу, читам у новинама, ухапшене «Жуте осе» и на средини видим мог команданта Пиварског, Нишког који су били ухапшени, тада сам ја био на мору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте хапшени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то што причате да сте чули да је Пуфта једног убио, реците нам о томе нешто. То се ставља на терет Вама да сте заједно ту били?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја могу да се закунем, не волим да се кунем у децу, да нисам био, може сви радници тамо који раде у Циглани, може директор да потврди, може и оне тамо жене које су, секретарице те тамо, мислим раднице, да тада нисам био уопште присутан ту када је то Пуфта урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да је урадио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кажу да је урадио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је рекао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Сви су рекли, кажу, Пуфта извео неког што има месец истетовирани, шта ја знам, полумесец, да га је извео, да га је био и да га је на крају убио. Да ли га је заклао, убио, не знам. Када сам ја дошао, видео сам да је опрана крв, опрале су жене крв.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Опрале су те жене тамо крв.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам то каже?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, када сам ја дошао, питао сам, када је убио, што га је убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога сте питали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па оног ту, има портира који је био испред и шта да кажем, шта си предузео, па каже, нисам смео, он би ме убио и онда сам се ја мало драо на портира, зашто имаш пушку, како си допустио тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико сте се драли?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, био сам изнервиран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте рекли свом команданту свом?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, директор је и он био ту, шта је он, директор се уплашио, јер тај Пуфта је био много луд човек, нешто у смислу Репића, тако да немам шта да кажем, дати некој будали пушку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тада више нисте имали везе са Пиварским када сте били на Циглани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Вама је тај Мишо Јовић био директор фабрике?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, да. Нисмо имали никакве везе, али некада, рецимо, када је био напад и нешто, долазио би Пиварски, јер је знао да сам ја врхунски снајпериста, каже, има горе, нападају у том делу, можеш ли да дођеш, па сам, рецимо, једном, два пута ишао у Брчко, исто долазио тај потпуковник, командант специјалних јединица, после тога, на дан-два, три, тако, када неке задатке треба да се изврше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док сте били на Циглани, тих месец, месец и по дана, да ли сте учествовали у неким борбама или сте само ту радили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, али десило се једном, ја мислим да је Пиварски звао, каже, напали су тамо на Дрињачи су нападали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су Вам то причали, кажете, ти портири за Пуфту, да ли кажу да је још неко био ту када је он убио тог човека?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим да је био сам, не знам тачно, мислим, било је давно. Има још један случај који ћу Вам испричати, када је погинуо командант првог вода Бошко, да ли је Јанковић или, не могу да се сетим презимена, боље ће знати Марко Павловић, увече смо били на слави, његова нека летња слава је била, ја и тај мајор Милан, шеф обезбеђења «Глинице», на слави и ујутро то он дотрчи опет својим борцима тамо ка Дрињачи, сачекали су га, убили су га Муслимани. Не знам из које је фамилије и заклали га. Два дана човека нисмо могли да сахранимо. Онда је Пиварски давао двеста Муслимана за размену, за његову главу, да би могли да га сахранимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је долазио Зокс код Вас у Циглану?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Могу да завршим ово што сам почео?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има везе са овом оптужницом?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Има везе, има везе, па има тада сам улазио у Дом, да Вам испричам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У тај Челопек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нисам схватила да смо кренули на Челопек. Испричајте, изволите.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Два дана нисмо могли човека да сахранимо. Онда је неко од тих мештана тамо, тих територијалаца, рекао Пиварском, па у Дому су, каже, Шеховићи или Меховићи, не могу да се сетим презимена, његова браћа од стричева којег су убили, заклали Бошка из тог села. Онда су сви ти територијалци, ушли смо у тај Дом Челопек. Била су три рођена брата, то могу да се сетим и четири браће од стричева, укупно њих седам, осам, издвојио их је Пиварски, од њих извео најмлађег и рекао му: дајем ти часну реч, до вечерас ако не донесете главу, ти се немој да враћаш, убићу ти сво троје од тих браћа, послаћемо вам само главе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су ти људи били?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Муслимани ту у Дому.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Дому културе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У Дому су били затворени, а тај Бошко што су га убили, они су исто браћа од стричева, сада убили су га дан пре, Меховићи, Шеховићи, не могу да упамтим та имена и презимена и неко од тих територијалаца, они се знају између себе, кажу, убили су га ти Шеховићи, Меховићи, а њихова браћа од стричева су у Дому. Отишли смо у Дом да би човеку главу, разумете, не можете човека без главе и онда је Пиварски тог најмлађег пустио, каже, ти немој да се враћаш, пошаљите главу у торбу, по некој жени и дао му је часну реч да нико од његових браћа неће бити убијен и тако је и било. Тај мали је отишао, дошла је увече нека жена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не знам како се зове, не могу да се сетим. Ја кажем, рекао бих Меховићи, Шеховићи, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте у Дому затекли, причајте нам о томе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Када смо ушли у Дом, тада су сви били малтретирани. Био сам ја, можда сам и ја неког ударио, али се не сећам, зато кажем, кажу да нисам, јесам, ушао сам у Дом, али изреволтиран. Никога нисам клао, нити сам убио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви сте у Дом културе у Челопек ушли?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Са том групом, са Пиварским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једанпут?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то тада, не сећам се датума када су убили Бошка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су убили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Када су убили тог Бошка на Дрињачи, не сећам се датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то јуни био?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, не сећам се датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада били на Циглани?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, тада сам био са Пиварским.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада нам мало детаљније испричајте ту Вашу посету?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тада смо ушли сви у Дом и сви су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сви?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Са тим територијалцима, њих петнаест-двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То су све били територијалци?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Већином територијалци. Они су их највише били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био неко од ових овде из оптужнице?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам, не могу да се сетим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Зокс, да ли је био Пуфта?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим да нису били.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Репић, Сава, Саша?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Репић и његова екипа никада са нама нису били.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, територијалци су ушли?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је онда било?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Онда су их они били, ми нисмо могли ни да их чак
раздвојимо колико су их били, територијалце смо вукли да их више не бијемо.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су убили некога?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, нису.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су пуцали?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не. Само су их били, овако.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како овако?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, чим су стигли, ногама, рукама, пушком, ја,
Пиварски и Нишки, тада је био повређен, гурали, можда сам некога од њих случајно
закачио ја, али не могу да се сетим.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Случајно?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то био дан, ноћ?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Дан.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте ушли?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, била је ту стража, али Пиварски када је ишао, то
као да је ишао Бог тамо, Пиварски је био Бог. Жућо је био главни тамо за његову
групу, а Пиварски за нашу групу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиварски као да је Бог ушао, па шта кажу стражари, да ли је
то закључано? Како то изгледа? Опишите нам то.
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, стражари нису смели ништа да кажу, зато што
кажу, испитују, траже због размене, било је некада да се уђе због размене, да се узму
неки, одведу, да се размене и тако то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је више пута било?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Мислим да ли је више пута, тада сам био, али чуо
сам, знам када су неке ухапсили, да су морали да врше размену, давали су по пет,
десет за тамо једног, двоје, када би неког заробили Муслимани, било је размене и
тако то.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ушли, шта сте видели, какав је то простор?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То када смо ушли, кажем, ушла је руља и онда су
почели ти.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, шта сте видели када улазите, шта је то?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, у Дому пуно људи, стопедесет, не знам колико је
било тамо људи. Седали су на патосу.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седе на патосу?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су имали осветљење?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имали су осветљење.
ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кревете?
ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само на патосу, поду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су изгледали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, нормално људи као људи, имали су ћебад, то знам, видео сам, неку су ћебад имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви схватили, ко су ти људи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам мислио да су то заробљена лица, јер ја сам касније дошао и не знам. Међу њима је било, када смо их тражили, више по списку том, Пиварски је имао ко је дужио оружје, па смо их издвојили, некада изводили из Дома, да видимо ко шта од њих, и онда су људи враћали оружје, било је заиста људи који су враћали оружје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из тог Дома?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, изведеш га из Дома, да ли имаш оружје – имам, где ти је – ту. Одведемо га кући, он каже пушка ми је ту и ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила то је Ваша једна једина посета, када је била та туча?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Али нисам само тај задатак имао, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас укупно, колико пута сте укупно били у Дому културе у Челопеку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, можда, свеукупно, два или три пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте радили та два-три пута? Овај један пут су их ови тукли, а Ви можда случајно. Шта сте још два пута радили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Једном, то када сам имао те инжењере да уђем у Дом, да изведем инжењере, то је био други пут, или први пут, а ово други пут, не могу да се сетим, због временског раздобља, датума.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је тада било неке туче, малтретирања?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, само их је пар тих територијалаца ударало, ја сам се драо на њих, зашто их бијете – шта тебе, каже, брига.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте дошли по инжењере?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да и онда сам прекинуо, намојте, рекох да користите, као злоупотребу мој улазак у Дом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И трећи пут?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Трећи пут сам ја и још неки Сплића, мајор Сплића, тако су га звали, не знам ни ја, ушли да изведемо два човека из Дома који су имали пушкомитраљез. Имали смо једног који је цинкарио од тих тамо затвора, он је давао списак ко шта има оружја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су имали пушкомитраљез?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, имали су када су бранили Кулу, шта ја знам, па сакрили, онда он каже тај и тај има пушку, тај и тај има митраљез.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али, он је у затвору сада?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, имао је сакривено негде кући, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте и Ви имали пушку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам само снајпер имао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А он не може да има? Немојте Ви колега коментарисати. И сада Ви дођете и кажете да изведете два човека који имају сакривене пушке.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ушао је тај Сплића и извео ту двојицу, био је ту Пиварски испред, тих двојицу, не знам по имену и презимену и тај трећи што их је

оцинкарио када је видео због чега, ваљда је знао шта је било, то је било близу Дрине, они су почели да бегају ка Дрини, страшно је пуцало, милиција их је убила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та двојица су убијени!

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Убила их је полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле је та полиција?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, то што су биле страже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то људи из Зворника или су били резервисти?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја мислим да су одатле, мештани, резервисти, да ли су били резервисти или активна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте Ви видели да су их они убили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, та двојица што сте их извели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту све још био? Ви и ко још?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја, Сплића, Пиварски, шофер Пиварског који може да потврди то, пошто се наводи тамо да сам их ја извео, ту двојицу, извели смо их ја и Сплића. Стево Радић се зове тај човек из Зворника што је возио Пиварског, не тај из Скупштине општине, него други човек. Исто се тако зове Стево Радић. Ја мислим да је моја жена требала да Вам достави адресу да дође као сведок.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду су биле те три Ваше посете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу да се сетим, то је одавно било и већ прошло четрнаест година.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На колико размака, отприлике?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је у то време када сам био тада у Зворнику, сада не могу да се сетим временски тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су та двојица изведени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Друго не могу, мислим, има доста примедби, могу да Вам кажем на датуме, да се тамо ни њихови ти датуми не слажу са тим изјавама. То могу сигурно да тврдим да није нешто што пише тамо, 28. маја, јер 28. маја ми је рођендан, ја сам био у Краљеву, баш на мој рођендан, не могу бити и тамо и тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли то онда значи, да то није било тог датума или да уопште није било?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да нисам ја био ту, можда је то било то, али ја нисам могао, ја гледам по томе, читао сам, тај Ибро, Јавни тужилац, заменик Јавног тужиоца у Босни, а шта је радио Торо, а шта је радио Торо, и човек и ако није он, он ће да каже, био је ту, добро није рекао да сам некога заклао, срећа те нису, или нешто друго, када нисам то ни радио, разумете. Тај се баш окомио на мене, шта је радио, све на мене, увек нешто, а никада нисам са Репићем био. Никада га нисам у животу видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули за то место Дивич? Да ли сте били у том месту Дивич?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чуо сам, али нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали одакле су ти људи у том Дому културе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам знао одакле су уопште, нисам знао тада, чуо сам то Козлук, Дивич тамо та села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте улазили у Дом културе, кажете, Пиварски је био као Бог, шта то значи?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Он је командовао нама свима, тој групи којој сам ја припадао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, три пута сте долазили. На који начин улазите у Дом?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварски ми је рекао, извади ти двојицу, двојицу да изведем, то је то што је било, ја и Сплића, он је био његов заменик.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, али тада је био и Пиварски?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварски је био испред, ми смо ушли у Дом, уђемо, зовнемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како улазите?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Уђемо, стражари нам отворе, они сачекали, ја кажем, не кажем ја него тај Сплићо, није битно, по имену и презимену, не могу да се сетим, ту двојицу, они се јаве, изађите, они изађу, ето тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате имена те двојице?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу, да су српска имена ја бих упамтио, али пошто су та имена, ја њих тешко памтим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте их Ви извели лично?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја и Сплићо смо извели и када смо их извели, они видели да Пиварски овога држи везаног, тачно је знао да их је он одрукао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај што је рекао да они вероватно имају?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пушке, јер су они осетили због чега су изведени и да знају, вероватно, око пушака, јер више пута су тамо, откуд знам, питали су ко шта има од оружја да преда, тако је и било, ко је шта предао, нико га није дирао. Неки су предали одмах, неки нису хтели да предају, али се знало да имају оружје. Ја Вам кажем, јер је Пиварски нашао одакле ту свеску, по тој свесци се ишло, Јанко, Марко, вратио пушку, онај је вратио, онај ћути, лаже, има пушку, неће да врати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није неки Нурија Хациавдић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу да се сетим имена, никако, нити могу да се сетим тог милиционера, имена, који је био командант Зворника у време бошњачке владавине. Кажу да је био озлоглашен тамо над Србима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је све знао у Зворнику за те догађаје?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Како мислите, ко је све знао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете Ви сте чули за време док сте били у Циглани, и уопште у Зворнику, чули сте за све то. Да ли је знао неко то у граду? Овде се ставља на терет да су прва двојица све то знали. Да ли Ви имате неко сазнање о томе?

АДВ. ВЛАДИМИР ПЕТРОВИЋ: Дозволите само да ставим, заиста мислим да је питати њега да ли то неко други зна, не видим како он може да одговори на то питање.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не разумем уопште питање, мислим, ја се стварно извињавам, да ли је то неко знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да окренемо. Да ли сте Ви некога обавештавали о томе, да ли сте рекли, на пример, некоме да су та два полицајца убили два човека?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Видели су сви, био је Пиварски ту, командир, шта да кажем када је он човек ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а ово Пуфта што је једног убио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, знали су сви ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: И Миша, директор Јовић, као директор, знала је милиција, дошла је одмах тамо и Маринко или, не могу да се сетим, дошао је он са полицијским колима, јављено је полицији, тражили су га он је побегао и то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли виђате тог Пуфту? Јесте га виђали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Видео сам га једном-двапут, пре једно пет-шест година, знам да је, мислим да је у Италији и тако даље. Виђао сам га пре пет-шест година, знам да је у Италији и више га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада са Марком Павловићем лично разговарали, причали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само када је то било у вези тога, Муслимана када сам га водио, када сам долазио са Пиварским, рецимо или Нишким, уз њих сам ишао у пратњи, они су улазили код Марка тамо, шта им он да задатак, ја сам седео испред, никада нисам нешто. Увек је био ту и стражар, није се баш могло да уђе, као ни код Вас, рецимо. Има неко ко ту стоји.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово, одузимање новца и златног накита у Дому, да ли Вам је то нешто познато?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја сам зато чуо, али ја то нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога сте чули?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, причало се тамо, узимају ови новце, ко, да ли та група од овог Репића – не знам, причало се, сада ја не могу да кажем оно што не знам, што нисам видео, не желим о томе да причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви нисте били?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, где је «Нови извор»?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то, каква је то зграда?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је црепана «Нови извор» тако се зове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има и у граду, нека управна зграда, да ли Вам је то познато?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Мислим, знам где је «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте били некада у тој згради?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ту смо после, када смо спавали, прешли смо из тога дечијег обданишта, ту смо спавали, «Нови извор».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У тој згради?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту био неки затвор?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја ту затвор нисам видео нигде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су ту била нека лица затворена?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја нисам видео, можда су и била, али ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, значи чули, ови из Дивича како су дошли до тог, та лица?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се распитивали ко су ти Муслимани који су у Дому културе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нама су рекли да су то заробљени Муслимани који су се предали и да су неки са града Куле, неки су са неких села, у борбама предали се и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вам је то рекао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Тамо ти људи, Пиварски, шта ја знам, команда, ја нисам био, ја сам касније дошао и не знам ни да ли су се они борили, да ли нису, да ли јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дуго су ти људи били ту?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је држао тај затвор?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чувала је милиција, «плавци» како да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милиција?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Упамтио сам једног Мишу, као вођа неке смене, командир, само сам то име упамтио, Миша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је држао Економију?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам. Чувала је милиција исто, али ко је, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била негде војска да је чувала?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, само милиција. Војска је увек била по, чувала је положаје, бранила, једноставно да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Опишите нам мало укратко те борбе, какве су то биле борбе, какви су то били сукоби на тој територији Зворника, Ви сте дошли крајем априла?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисмо одмах, ја сам био за обуку, али када су били сукоби, позову да дођу, имали смо неки плави комби, кажу, напали су горе, ја не знам како се зову та места, упадамо у комби, нас десет-петнаест, са пет-шест кола и онда горе прво територијалци стража. Међутим, увек пре дођу они него ми и побегну. Били су много плашљиви. Ми одемо после тамо, испуцамо се са њима, биле борбе, повратимо положај, вратимо тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је водио борбе с Ваше стране, а ко?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварски је водио и командовао са наше стране, са њихове тамо – не знам, муслиманске снаге.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било и неких хрватских група?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Било је, било је, знам када је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је било?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Доведен је неки, имао је оно тетовирано, ХДЗ, други је имао, био је један и црнац тамо, то се сећам, заробљен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, неко село тамо, сада не могу да се сетим које.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Зворника?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Код Зворника, да. Било је доста тамо њихове плаћене војске. Оног Бошка кога су убили, кажу да су га убили ти Шеховићи, Меховићи и да га је заклао неко од тих, сада, како се зове, да је био неки муцахединац у тој јединици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате још нешто да кажете?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте ушли, кажете, то када сте Бубицу ударили, јесте ли имали оружје са собом?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само пиштољ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га ударали тим пиштољем?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нож никада нисам носио, алергичан, не волим нож да видим, али само шамаром.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте носили неки топуз, неки буздован?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада ја то не волим да носим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какву обућу сте носили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Војне ципеле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Оне црне војничке?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, оне црне чизме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чизме? Увек?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Увек и ципеле некада цивилне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некада нешто на глави?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Капу војничку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ону зелену?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Беретку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Беретку?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте увек тако ишли?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Увек тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ништа за Краљево није ишло од тих ствари?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада ништа, напомињем да никада ништа нисам донео, нити сам ишта из Зворника донео, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су се те ствари складиштиле када дођу у Циглану?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У «Нови извор», фабрику, ја Вам кажем, моја група је, имале су две групе, моја група и још једна група коју је одредио тамо тај Стево Радић. Моја група је носила у «Нови извор», а та његова група је доносила испред СУП-а тамо, имала је неко стовариште, не знам како се зове, ту је доносила те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је било са тим стварима после?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам шта су они одлучивали, ја не могу ничим да је возим, нити имам камион, нити сам могао да изађем, нити је могао ко да изађе од нас, само ако су ко износили, то су могли да раде Лозничани, они су имали своје канале и њихова је полиција тада била, уствари, они су били у полицијској униформи. Причало се да су то они радили. Онда се причало за капетана Аркана да је цео Дивич покрао, за капетана Драгана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте само чули из прича?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То су сви причали. Ја напомињем да никада нисам учествовао ни у једном том иживљавању, никада ни једном нисам учествовао, нити сам био. Помињу ме са тим Репићем кога никада нисам видео, док нисам ухапшен са том групом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали некада безбол палицу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не. Имао сам ону палицу полицијску и то су ми украли одмах први дан и више никада нисам имао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У једном моменту сте у Вашој одбрани рекли ДБ ме је послала у Зворник?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, војна Државна безбедност, КОС.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми где сте Ви радили, то сам и хтела да појасним, јер сте на почетку помињали војне, па после ДБ, да ли сте Ви радили за њих?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не. Мислим када је био неки задатак за војну јесам, али за ову не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Како сте то радили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, дођу, они знају да сам ја врхунски стрелац, више пута сам био на гађању и када треба нешто тако, они ме ангажују. Ишао сам и после тога, 1994. године, да ли у Брчко или још у нека места, не желим да причам, исто долазили су из Београда ти официри, којима ја не смем да кажем имена због моје и личне безбедности, јер када сам ухапшен било је претњи мојој жени, па не смем да поменем та имена.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, реците ми, ово за ове Ваше посете затворима, који су то људи били унутра, да ли су то били цивили или су били неки људи у униформама, ратни заробљеници, о чему се ту ради?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У Челопеку, у Дому у Челопеку, нисам видео никога у униформи, било је у војним униформама, оним СМБ, пар људи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ови други?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Остали су били у цивилним оделима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Сви у цивилним?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Рецимо тамо где је Бубица био, Економија, на Економији је било у маскирним униформама, било је и у НАТО униформе посебно, посебно маскирне униформе.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: Шта то значи имало?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Њих, пет-шест.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А ови остали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ови су били у цивилним униформама.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је већина била у цивилним?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У цивилним, у цивилним, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Поводом овог Вашег, кажете, Ви сте испитивали њих. Реците ми, како то испитујете, да ли је то била нека процедура испитивања, на који начин? Кажете, тамо сте улазили, испитивали људе, на који начин Ви то испитујете људе?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварски нама да задатак, ти иди испитај ову двојицу-тројицу, питај га шта је дужио од наоружања, ко је дужио, па онда га питај, ко је, шта је имао од наоружања, разумете, у том смислу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ко је Вас то овластио?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, командант Пиварски.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте водили неки записник?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, нормално, писали смо све.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Где су Вам ти записници?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Код Пиварског команданта, све смо њему предавали.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И шта би на крају са тим записницима, да ли је то негде сачувано?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Пошто Вам се овом оптужницом ставља на терет да сте Ви се, чак тамо и да нисте учествовали, да сте нешто били присутни и да сте се саглашавали са таквим, рецимо, понашањем Пуфте и тако даље.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада нисам био присутан, стварно, ја са тим Пуфтом од првих дана сам био на ратној нози, зато што сам видео да је човек будала, са будалама не волим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, да ли сте обавестили Ви неког шта се ради у тим затворима, што сте то видели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу ја да обавестим, када нисам ни видео, ја тада када сам видео, рекао сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Рекли сте да сте пар пута затекли и побунили се против тога?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Ви неког обавестисте?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пиварском, нормално.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је он обавестио некога?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ваљда је обавестио, не знам да ли је обавестио, јер ја нисам имао прилаз код Марка, него је имао Пиварски. Да Вам кажем, код Марка је био стражар, могао је да уђе Пиварски и Нишки.

ОПТ. ИВАН АТАНАСИЈЕВИЋ: И ником нисте рекли, само Пиварском?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, тај однос између Пиварског и Марка Павловића, односно Бранка Поповића. Да ли сте некада присуствовали њиховим разговорима?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никада нисте присуствовали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је он био надређен, Марко Павловић Пиварском?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Био је главни Марко Павловић свима нама и њима, свима.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Свима на том подручју је био главни?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Свима на подручју, само сам чуо да су га пар пута те «Жуте осе» уперивали пушку, чак и у њега и у Брана, тако сам чуо, причало се да су их они некада и хапсили, то не знам, нисам био присутан, не знам, али се причало.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми, ова цивилна полиција, шта се са њима дешавало у тој ситуацији? Ко ме су они били ту подређени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они се ништа нису питали, нису смели ни да питају ништа, да Вам кажем, поштено, цивилна полиција.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Јесте ли били присутни можда или имате неких сазнања везано за исељавање неких муслиманских села?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам био присутан и не знам стварно о томе, нисам тада ни био ту.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: У вези овог Кораћ Ивана, да ли је то то лице, да ли је то тај Зокс?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја Вам кажем.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ово лице које сте видели првог дана у судници, да ли је то тај Кораћ Иван?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је Кораћ Иван, да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Звани Зокс, да ли је то то лице?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ми смо га звали Цецинац, јер је он носио пушку, већином смо га звали Пиварски, Цецинац, али имао је још један Зокс, стварно да Вам кажем, да ли је из Гогићеве групе, из Шапца, не знам, исто је имао маскирну униформу, био је мало вишљи.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: А ово лице које сте видели први дан у судници као оптужени, Кораћ Иван, да ли је то то лице које Ви?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не знам, ја нисам био присутан никада када је то рађено, ја Вам кажем, искрено, могу да се закунем, никада нисам био присутан.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Ја Вас не питам за присуство, да ли је то тај човек кога сте тамо видели?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, Кораћ Иван.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То је тај?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да. Ја Вам кажем да је имао још један Зокс, ко је од њих – не знам, јер нисам никада, стварно, могу да се закунем у децу, никада нисам био присутан када су се иживљавали, то могу да Вам тврдим, ето, мислим немам разлога да се кунем, то ми је нешто најмилије, али, никада нисам био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, помињали сте то, пар пута сте видели, па сте се побунили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Први пут када сам видео, тада сам се и побунио и више никада нисам, кажем Вам, никада.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И шта Вам је рекао Пиварски, када сте му саопштили то што сте видели? Шта каже?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Предузећу ја мере.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је предузео неке мере?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја не знам да ли је предузео и да ли је могао да предузме, стварно не знам, сваки дан је јурњава, данас идеш овде, сутра тамо, било смо пар пута, упадали у клопке, замке, да смо извлачили живе главе, нисмо ми ни имали времена нешто да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Када сте те људе испитивали, шта сте Ви њима, о чему сте Ви са њима разговарали, шта сте им предочавали, шта они Вама рекоше? Колико њих сте испитали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, нисам много, можда, не знам, било је то давно, пар њих можда.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли је ту било доношено неко решење о одређивању притвора или тако нешто?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, па то није било.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: То Вас питам за ту процедуру?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То није имало тада тамо, они су већ били као у притвору, шта ја знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Кажете, Ви сте војни полицајац, зна се како се поступа у тим ситуацијама. Да ли је постојало неко решење о одређивању притвора?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: То је било ратно стање, госпођо. Моје је било да извршавам наређења.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, и у ратном стању постоји нека процедура. Јесте Ви, које сте Ви школе завршили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Машински техничар, четврти степен средње школе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте некада нешто радили као војни полицајац? Да ли је то било први пут да то радите?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Први пут.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Никада у животу никада нисте испитивали?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, не, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Значи, то су била лица којима притвор није ни био одређен?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су били већ ту, да ли је то притвор или, како да кажем, ту, затворени, шта ја знам, није мени речено да их питам ко је шта, да они пишу изјаве, они су писали лепо, дужио сам пушку ту и ту, ко, ја га питам још да ли знаш ко је још, он је писао лепо. Ја то дам командиру Пиварском и то је то.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте учествовали Ви у неким борбама?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Јесмо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Где?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, у околним селима око Зворника.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: С киме сте се борили?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Против Муслимана, пуцњаве и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Реците ми у вези овог првог Вашег дела Ваше одбране, Ви сте рекли да сте пошли на Пале да обучавате снајперисте?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Па, када сте задужени у Зворнику, да ли сте Ви неког питали, откуда сада овде, шта се овде дешава, нисам кренуо у Зворник, откуда сада овде?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, питао сам ја тог мајора Мишка, звао сам га, првих два дана није могао. После се мени, да Вам кажем поштено, није ни ишло, јер сам се већ са Светланом спетљао и тамо кажем, ја бих овде остао због Светлане, ето што смо се знали од пре и тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли сте га питали, шта ћу ја сада овде, шта треба овде да радим, који је мој задатак овде?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Јел могу да останем, питам, каже, остани ту при ТО.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вам је објаснио Мишко, који је Ваш задатак у Зворнику, шта да радите?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, рекао је останите при ТО, при ТО, ако нам будеш требао, ми ћемо доћи да те узмемо.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли Вам је рекао, шта то треба ту да радите?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да будем при територијалној одбрани, разумете, да будем при команди територијалне одбране.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И шта сте Ви то тамо радили у то време?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Првих дана обучавали те што су долазили, избеглице, подешавали нишане.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, то смо чули тај део.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Пошто ја умам и да штелујем нишане и то подешавање нишана, прво пуцање, онда подешавање, стезање и тако. Ови су други из Вуковара су их обучавали о давању прве помоћи, они су за то завршили ту обуку.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Немам више питања.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Што време више одмиче, све мање имамо простора да постављамо питања, јер све више тога постаје разјашњено, али ћу Вас питати пар ствари, господине Славковићу.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Изволите.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Остали ми је нејасно, остало ми је нејасно, ко Вас је, Ви кажете, примио нас је или примили су нас мајор Павловић и Бранко Грујић, тај први пут када сте дошли у Зворник, вас укупно дванаест, је ли тако?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, дошли смо аутобусом ЈНА.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ви, кажете, примили су вас негде у центру? Где, у којој просторији?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: У центар дошли смо и онда су рекли, немој да идете и даље седите ту, каже, не знам тачно, Кула да ли је била ослобођена не знам тачно, будите ту, сачекајте и примио нас лично Брано Грујић први пут, ја сам председник Владе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како је био обучен?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу да се сетим.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је био у униформи или?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не могу да се сетим тога, примио нас је, каже, ја сам председник Владе, града, добродошли, ваљда су ови из Вуковара требали да буду ту, он за мене и Сашу није ни знао да треба да идемо даље.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, то смо разумели. А мајор Павловић?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Исто, он се представио.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како је он био обучен?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Он је у униформи био обучен и увек је само носио пиштољ колт, магнум колт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је имао чин?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Имао је чин, имао је чинове мајора.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Баш мајора?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Баш мајора.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Та јединица Пиварског, каква је то јединица била?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, ја нисам знао када сам дошао, рецимо, да сам сад знао да су то били, ја сам мислио да је то јединица, уствари, тада је то била јединица у саставу територијалне одбране. Нисам знао да су то пола добровољци, пола ово, нисам знао, ја сам мислио да је он старешина, њега су сви као старешина и ословљавали, Пиварског.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Одакле је тај човек?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Кажу да је из Зрењанина, да је било пар њих из Зрењанина, неки Остоја, падобранац, тако нека имена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Каква је била та јединица у формацијском смислу, да ли је то јачине вода, чете, претпостављам да знате те релације?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Чете, знам, било је око три вода-четири.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Три вода?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Три вода и четврти тако као неки летећи вод који је био увек на испомоћи. У том воду су били ти Пуфта, Зокс, Сава, касније су пребацили и мене и Сашу, када је негде пуцњава, када је нешто опасно, он је звао и знао је да сам ја снајпериста. Ја сам му, уствари рекао, или му је рекао мајор Мишко.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: А ова јединица «Жуте осе», Ви рекосте, нисте се баш са њима сретали, са Репићем нисте никада?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Никада их нисам, мислим, чуо сам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само сте чули за њихово постојање? Никада никада, ни једног припадника те јединице нисте видели за све то време?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Видео сам Тополу, једном, тог Тополу, крупан човек, а Репића никада у животу нисам видео, никада у животу.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Топола, висок, крупан?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Топола је крупан, вишљи од мене.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли сте знали како се звао?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, само Топола.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само Топола?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Само Топола и Жућу сам видео пар пута када сам долазио са Нишким код Марка, ја станем испред и Нишки уђе код Марка и Топола онда, наиђе Жућо и они улазе код Марка, тамо на договор, али никада са њим нисам причао.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да, Ви сте употребили термин, Ви сте употребили термин да су они ишли, Нишки и Пиварски код мајора Павловића?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Свакодневно код мајора су ишли на разговор, да приме задатке.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да приме задатке?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Управо тако сте рекли, Ви томе нисте присуствовали, то смо Вас већ питали, Ви томе нисте присуствовали, а да ли знате, да ли имате сазнања, какве задатке су добијали, јер сте Ви са њима, враћате се, потом, да ли имате сазнање, да ли имате представу о томе, какве задаци су добијени?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Некада данас имамо да радимо ово, оно сутра, мислим, тога дана, тај дан то, овај иде оно, онај оно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: То они кажу да је било то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Некада се дешавало нешто ванредно, као некад напад на «Глиницу», нека диверзија увече, напали су «Глиницу», скупили смо се и тако. Било је некада ванредних ситуација, па било је некада да су Лозничани упали у клопку, та милиција, два дана смо ишли да извучемо тога Гогића, ишли смо на испомоћ, спасили смо га да га не убију. Упали су у клопку, они се бранили и онда смо ишли.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Које су још све јединице тамо биле, значи, било код Пиварског два-три вода, па Жућини, па?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Знам јединица «Белих орлова», од Аждаје неки момак се звао тако, командант.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Колико је њих било?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не знам.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Па, те акције када су извођене, претпостављам да није само Ваша јединица или Ваш вод ишао негде, него, да је то ипак било бројније, па каква су Ваша сазнања у том смислу?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Моја сазнања у том смислу, ту су имали Нишки је имао, рецимо и Пиварски, наша група тај део да са те стране, «Жуте осе», «Бели орлови» и територијалци и тако. Свако је имао своју, разумете, команду.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Господина Грујића колико сте често сретали тада за све то време?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па, можда сам га сретао, никада нисам са њим ништа, пар пута.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да ли је он долазио тамо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам ја.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: На ова места која су нам интересантна овде?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Нисам га видео, господине.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Циглана, Челопек, у тим ситуацијама када сте Ви тамо били?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Не, само можда у пролазу, не, не, господина Грујића, не.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Како само у пролазу, не разумем?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Па прође, ево га председник Владе, прође или колима, али никада нешто ни здраво, ништа, само сам знао да је био председник Владе.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ко је био командир полиције тада?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да ли неки Маринко, не знам, не могу да се сетим тачно.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Они су били у редовним униформама полицијским?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, у полицијским униформама, али он је био, никада није био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: И они су обезбеђивали, ако сам Вас добро схватио, они су обезбеђивали тамо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они су обезбеђивали ваљда та полиција и резервни састав.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро. Хвала лепо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још једно питање, везано за полицију. Да ли је имала неке везе полиција, обзиром да је рат, је ли тако?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте Ви обучени, што се тиче војних ствари, да се разумете у то?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одличан снајпериста сте били?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава са полицијом и са командом и са претпостављенима у рату?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Они припадају исто, мислим, под командом припадају нашој команди, војној команди.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Под војном командом?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, под вама тамо?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Да, под командом мајора Марка Павловића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, ја се извињавам, ја ћу ставити примедбу на ово, ово је сугестивно питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Констатује се да бранилац Мирослав Перковић ставља примедбу на овај део одбране оптуженог.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: На питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На питање, зашто на питање?

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Сасвим је јасно, ко је надређени и како, па, значи, то вам је то. Причитаћете у транскрипту, ја сам ставио примедбу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питала сам, под ким је полиција, он је рекао под нама.

АДВ.МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја са судом не могу да улазим у полемику, ја сам ставио примедбу, знам зашто сам то рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, колега.

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Ја мислим да у сваком рату милиција припада под војну команду, у сваком рату, то је моје мишљење, не мора да буде тако, али ја мислим да је тако.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, да онда мало, када смо већ код тога, нећемо тако, да ли је, Ви сте долазили у штаб тамо у пратњи Нишког и Пиварског, долазе Жућа у пратњи Тополе, да ли је долазио тај Маринко из полиције, да ли је он долазио тамо у тим приликама када сте Ви томе били присутни?

ОКР. ДРАГАН СЛАВКОВИЋ: Њега нисам виђао да дође.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Добро, добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес прекине због истека радног времена, а наставак се одређује за 02. децембар 2005. године у 10 часова.

На главни претрес привести оптуженог Славковић Драгана и оптуженог Кораћ Ивана.

Довршено.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА